

СВОБОДА

Видає Український Народний Союз

Пам'ятаймо
про
Україну!

Рік 124, ЧИСЛО 8, П'ЯТНИЦЯ, 24 ЛЮТОГО 2017 РОКУ

1893

Vol. 124, No. 8, FRIDAY, FEBRUARY 24, 2017

\$2.00

ПРОВІДНА ТЕМА ДНЯ

Сміття хатнє і не тільки...

Петро Часто

Вже ось майже рік у Львові триває гнітюча смітєва драма: наприкінці травня 2016 року загорілося головне львівське сміттєзвалище біля села Грибовичі. І горіло, як багато хто вважає, не так, як належить сміттю – не тліло й диміло, а відразу почалося з інтенсивного полум'я. 12 пожежних авт гасили вогонь протягом трьох днів і ночей, не обійшлося без непоправної біди – у висліді зсуву сміття загинуло четверо людей.

На початку червня Грибовичівське сміттєзвалище загорілося знову. До гасіння залучили 300 осіб, 48 пожежних авт, десятки одиниць іншої техніки, два спеціальні літаки скинули на вогонь 500 тонн води. Дамби укріплювали мішками з піском, зверху на сміття насипали ґрунт.

А тим часом у Львові назрівав сміттєвий колапс: на вулицях перед будинками виростали гори міхів: кожен ранок додавав загалом 600 тонн сміття. Його ніхто не забирав, бо не було куди: за поданням обласної прокуратури суд зобов'язав міську владу закрити сміттєвий полігон у Грибовичах.

На Львівщині діє 640 невеликих сміттєзвалищ, лише чотири з них ледве погодилися прийняти незначну частку сміття зі Львова. Врешті львівські сміттярки рушили аж до київських сміттєзвалищ, що спричинило рішучі протести місцевих екологічних організацій.

Проблема дедалі загострювалася, хатнє сміття все більше набувало характеру сміття політичного. Особливо після того, як міський голова Львова Андрій Садовий звернувся до посадників східнопольських міст з проханням приймати львівське сміття. Бо, мовляв, київська влада ігнорує тяжку львівську ситуацію.

Є ще один неприємний аспект у цій історії. Від першого ж дня пожежі у Грибовичах в середовищі очолюваної А. Садовим партії „Самопоміч“ виникла версія, що сміття не загорілося само по собі – його хтось навмисне підпалив. Ця версія донині ні не доведена офіційно, ні не спростована.

Річ тут, за вуличними чутками, може полягати в політичній позиції фракції „Самопоміч“ у Верховній Раді. Її депутати невдовзі після парламентських виборів оголосили себе конструктивною опозицією до коаліційної більшості, не голосуючи за ті законопроекти, котрі, на переконання „Самопоміч“, суперечать українським національним інтересам. Відомо, наприклад, як коаліціанти безуспішно тиснули на фракцію 16 вересня 2014 року, коли Верховна Рада ухвалювала в першому читанні закон про особливий статус Донбасу, створений в рамках Мінських домовленостей. А 30 травня минулого року „Самопоміч“ не дала жодного голосу за важливий для Президента Петра Порошенка законопроект про судову реформу.

Та є ще одна, істотніша, причина, котра, ймовірно, стоїть за львівською смітєвою драмою. Йдеться про політичну вагу А. Садового і його партії. Те, що вона так несподівано виникла, виявилася конкурентноспроможною й увійшла і в Київську міську раду, і в парламент, та ще й з таким результатом – 11 відс. голосів, багатьох старих політичних грав-

(Закінчення на стор. 12)

Вшановано учасників Революції Гідності

Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет промовляє у Михайлівському Золотоверхому соборі. (Фото: прес-служба Президента України)

КИЇВ. – Президент Петро Порошенко 17 лютого відзначив державними нагородами 63 учасників Революції Гідності, які брали активну участь у подіях на Майдані Незалежності.

П. Порошенко посмертно нагородив генерал-полковника Генадія Воробйова орденом Богда-

на Хмельницького I ступеня. Генерал, який був командувачем сухопутних військ, 16 січня 2014 року відмовився виконувати наказ про застосування сили до активістів Майдану.

(Закінчення на стор. 18)

Україна повертає репутацію „житниці Європи“

ВАШІНГТОН. – Економіст Володимир Верб'яний 15 лютого написав у статті у виданні „Bloomberg“, що Україна знову починає здобувати репутацію „житниці Європи“, оскільки її сільське господарство стає новим „льоком мотивом“ відродження економіки країни після війни. Експорт пшениці, ячменю та соняшникової олії становить рекордні або майже рекордні рівні, що є частиною процесу відродження сільського господарства, яке почалося у 2013 році, пише В. Верб'яний.

Нарощення аграрного експорту збіглося в часі з падінням експорту сталі та залізної руди, які здебільшого виробляються на сході України, де індустрія постраждала внаслідок конфлікту з підтримуваними Росією сепаратистами.

За словами Міністра аграрної політики та продовольства Тараса Кутового, це, можливо, лише початок, адже нові зрошувальні проекти можуть підняти врожай зернових до 100 млн. тонн з нинішніх 66 млн. тонн. Серед інших потенційних факторів, які відіграватимуть у цьому ролю, – скасування мораторію на продаж сільськогосподарських земель, що є умовою Міжнародного Валютного Фонду для надання пакету допомоги Україні розміром 17.5 млрд. дол. На аграрну продукцію зараз припа-

дає понад 40 відс. експорту, в той час, як частина продукції металургії впала до 25 відс., пише В. Верб'яний.

За прогнозами Т. Кутового, Україна – з її 45-мільйонним населенням – зможе одного дня прогодувати пів мільярда людей. Але слід мати на увазі певні фактори. Вже зареєстровані рекордні запаси пшениці. Крім цього, надто велика залежність від однієї групи товарів може негативно вплинути на зростання економіки в разі падіння цін. Все ж головний економіст київської інвестиційної компанії „Dragon Capital“ Олена Білан вважає, що попит на зерно і продовольство має зростати у довготривалій перспективі, що робить попит на них менш уразливим, в порівнянні з металургією.

Сільське господарство стало ключем до зростання економіки України після дворічної рецесії. Хоча темп запровадження урядом реформ у деяких ділянках повільний, на думку начальника відділу агрометеорології Гідрометцентру України Тетяни Адаменко, сприятливі погодні умови з достатньою кількістю опадів восени і зимою можуть привести до ще одного рекордного врожаю зернових у 2017 році.

„Голос Америки“

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

■ Пенс зустрівся з Порошенком

МЮНХЕН. – 18 лютого Віце-президент США Майк Пенс зустрівся з Президентом України Петром Порошенком і висловив стурбованість з приводу недавнього сплеску насильства на сході України. Вони дійшли згоди щодо необхідності негайного і всеосяжного припинення вогню. Віце-президент наголосив на підтримці з боку США суверенітету України, її територіальної цілісності та самовизначення, а також підкреслив, що США не визнають окупацію і спробу анексії Криму Росією. Віце-президент високо оцінив прогрес України у проведенні реформ, а також провідники наголосили на важливості подальших реформ з метою перетворення України на безпечну, процвітаючу, європейську країну для всіх її громадян. *(Бюро віце-президента США)*

■ Росія порушила суверенітет України

КИЇВ. – 18 лютого в Україні рішуче засудили та не визнали ухвалення в Росії указу про визнання так званих документів, що видані на територіях окремих районів Донецької та Луганської областей України. Про це сказано у заяві Міністерства закордонних справ (МЗС) щодо кремлівського указу про визнання цих документів. Це, фактично, є визнанням контрольованих Росією на окупованих українських територіях Донбасу нелегітимних органів влади. Російська сторона вкотре порушує державний суверенітет і територіальну цілісність України, свої міжнародні зобов'язання, Мінські домовленості. МЗС закликала міжнародних партнерів посилити тиск на Росію з метою неухильного виконання нею Мінських домовленостей та повернення Кремля в міжнародне правове поле. *(Міністерство закордонних справ України)*

■ Запросили „блокадників“ на переговори

КИЇВ. – Прем'єр-міністр України Володимир Гройсман 20 лютого закликав усі зацікавлені політичні сили спільно випрацювати план вирішення проблеми „вугільної блокади“. З кінця січня низка активістів та ветеранів війни на чолі з членами парламента від фракції „Самопоміч“ заблюкували залізничне сполучення з територіями „ДНР“ та „ЛНР“, зокрема торгівлю з окремими районами Донбасу і постачання вугілля. „Закликаю усіх, хто справді зацікавлений у вирішенні цього комплексу проблем, до професійного обговорення і спільної роботи. Уряд готовий стати майданчиком для такої роботи“, – заявив В. Гройсман. 19 лютого активісти та депутати від „Самопоміч“ провели віче у Києві, яке закінчилося сутичками з правоохоронцями. *(BBC)*

■ Евросоюз допомагає Донбасові

КИЇВ. – Евросоюз виділяє додатково 18 млн. євро на гуманітарну допомогу постраждалим від конфлікту на сході України. Про це заявив 20 лютого комісар Європейського Союзу з питань гуманітарної допомоги й управління кризами Христос Стіліанідіс під час візиту у Бахмут на Донеччині. За інформацією Єврокомісії, гуманітарна допомога надається вразливим групам населення, причому майже половину отримують люди на непідконтрольній Україні території. З 2014 року Україні було надано 399 млн. євро допомоги на гуманітарні потреби та відновлення. За останніми даними ООН за час конфлікту в Україні загинули близько 10 тис. людей, поранені понад 22 тис. українських військових, цивільних осіб, сепаратистів і тих, хто воював на їхньому боці. *(Радіо Свобода)*

■ У Польщі є українська сторінка

ВАРШАВА. – Відома польська газета, яка спеціалізується в економічній тематиці – „Dziennik Gazeta Prawna“, вийшла 21 лютого з додатком українською мовою. У ньому міститься інформація про умови безпечного та легального працевлаштування українців в Польщі. Вперше у Польщі проведено таку значну інформаційну акцію, спрямовану спеціально для трудових мігрантів в Україні. Торік польські консульські установи видали в Україні 1.2 млн. віз, з яких 650 тис. – робочі. *(„Укрінформ“)*

ТОЧКА ЗОРУ

Польща не вірить в майбутнє України

Богдан Яременко

Одна близька мені людина помітила, що я не відзвітувався у „Facebook“ за підсумками форуму „Україна-Європа“ в польському Ряшеві (Жешуві). І це правда. Не хотів писати поганого. Мій висновок такий — ми переживаємо першу справді глибоку кризу у взаєминах з Польщею. І сказати, що вся справа лише в проблемах „історичної пам'яті“ — це хворіти на традиційну українську болячку короткозорості.

Так, Ярослав Качинський є представником однієї з найбільш шовіністичних груп в польській політиці та в нинішній польській владі. Таким ми його знаємо давно — слава біжить попереду кожного з нас.

Але ісповідуючи досить категоричні підходи щодо України і українців, Я. Качинський лише зараз настільки впевнено поставив перед нами ультиматум: або Степан Бандера, або Європа. Насправді, і форум в Ряшеві мене в цьому переконав, перш за все цей ультиматум слід сприймати – „або Бандера, або Польща“.

Нам не обов'язково приставати на польське запрошення говорити в таких тональностях і на такій основі. В Польщі, зрештою, далеко не всі поставлять практичні інтереси та інтереси політики нижче за емоції з приводу історичних подій. Але Я. Качинський є людиною впливовою, і зробити вигляд або навіть думати, що його заяви можна не помітити, і що ситуація розсмокчеться якось сама, — це було б дуже великою помилкою.

Але зараз про інше. Чому поляки, в особі Я. Качинського, поставили ультиматум саме тепер?

Я не вірю, що Польща готує причини чи підстави для подальшого загострення, аж до хитрих плянів анексії західноукраїнських територій. Боятися слід анексії наших громадян — моя

поїздка переконала мене, що Польща хоче, прагне і може прийняти більше українців. Навіть з приводу мови ніяких комплексів, бо велика частина зовнішньої реклами в східній Польщі – українською мовою. Українців вже багато в Польщі. А буде ще більше, бо їх там чекають, і створюють для цього умови. Але навіть не це лякає мене найбільше. Якщо українці замінили в Польщі поляків, які масово виїхали на захід, то хто замінить в Україні українців, які масово мігрують в тому ж напрямку? Чи ми взагалі про це думаємо?

Проте покищо обличчю і цю тему.

Відсутність на форумі у Ряшеві традиційного чисельного десанту урядових представників, зокрема Міністерства закордонних справ Польщі (навіть після врегулювання на угоду польській стороні „перемиського інциденту“), на мою думку, свідчить, що переосмислення підходів до співробітництва з Україною в Польщі вже відбулось.

Форум „Україна-Європа“ був одним з інструментів ведення польської політики щодо України (адвокат, помічник, союзник України в ЕС). І просто так відмовитися від цього інструменту польська дипломатія не могла.

І заява Я. Качинського не є загрозою. Це ілюстрація, підтвердження того, що зміни вже відбулися.

Якщо проблеми ОУН-УПА і були якимось чином причетні до цього перегляду польської політики щодо України, то, швидше як каталізатор, а не як причина.

Справжня ж причина, як на мене, дуже сумна, і має спонукати нас, українців, серйозно задуматися.

Польща не вірить в майбутнє України. Не вірить, що ми зможемо подолати корупцію,

(Закінчення на стор. 16)

Англійська королева по-німецьки

Тарас Чорновіл

У Німеччині посада президента є, скоріше, репрезентативною, тобто новообраний глава Франк-Вальтер Штайнмаєр лише представлятиме державу. Президент Німеччини має бути авторитетною людиною, виваженою і мудрою, а крім того – до його минулого не повинно виникати запитань. Ця посада є доволі подібною до посади англійської королеви, але з дещо більшими функціями. Проте основні функції президента в самій Німеччині є досить ритуальними: він може розпускати парламент, але тільки у випадку, якщо настають абсолютно чітко визначені умови, він подає кандидатуру канцлера, але рішення все одно приймається більшістю парламенту, тощо. При всьому цьому президент Німеччини, тим більше Ф. Штайнмаєр, — це досить знакова особа, на думку якої вважають, до якої прислухаються, яка має персональний авторитет.

Тому говорити, що посада президента Німеччини не має взагалі ніякого значення, було б неправильним, адже це б применшувало ролі президента. Насправді він багато в чому зможе давати напрямні, до яких буде прислуховуватися ціла низка німецьких політиків. Також важливим є те, що як виходець з соціал-демократичного табору він може серйозно впливати на процеси в своїй політичній силі та задавати їй певні курси, адже, як відомо, соціал-демократи більш хиткі в питаннях російсько-української війни.

Тому обрання Ф.-В. Штайнмаєра для України загалом є цікавим. Позитивно це для нас чи негативно? Однозначно вважаю, що позитивно. В чому основна причина? В тому, що Ф.-В. Штайнмаєр є людиною системи. Його можна назвати вмілим європейським бюрократом, він може мати свої думки і свої позиції, але він розуміє, що коли в державі є певне визначення, якщо є загальна позиція Європейського Союзу, він не буде бавитися в авантюри і просувати якісь свої особисті думки. Він буде виконувати цю загальну лінію.

Ми бачили, як спочатку Ф.-В. Штайнмаєр робив заяви, які Україну абсолютно не задо-

вольняли. Наприклад, він намагався проштовхнути прискорення проведення виборів на окупованих територіях та інші речі, які обурювали українське суспільство. Але коли було досягнуто певного консенсусу і серед політичних сил Німеччини, і в європейських органах (Європарламенті та інших), Ф.-В. Штайнмаєр дуже швидко визначився зі своїм позиціонуванням: він підтримав санкції, чітко визначив, що є певна послідовність виконання Мінських домовленостей: спочатку мають бути вирішені всі питання безпеки, а потім уже можна буде переходити до розгляду політичних питань. Тобто, у кінцевому рахунку, його позиція стала для України абсолютно прийнятною.

Якби в Європейському Союзі загалом розглядалися речі, які би спрямовували розвиток подій у негативне для України русло, то я думаю, що з Ф.-В. Штайнмаєром у нас було б дуже багато проблем. Але, повторюся, він — людина системи. І сьогодні ми маємо в Німеччині систему, яка серйозно змінюватися не буде, незалежно від того, хто стане канцлером Німеччини: чи то цю посаду знову обіме Ангела Меркель, чи то її замінить Мартін Шульц. Обидвоє вони є симпатиками України, обидві політичні сили сьогодні, в основному, налаштовані на підтримку України і засуджують агресивні дії Росії, підтримують політику санкцій проти Росії.

Отже, Ф. В. Штайнмаєр на своєму рівні — на посаді президента — буде тією постаттю, яка в міжнародних контактах (а його ролі в органах Євросоюзу все-таки буде досить знаковою), попри те, що в нього були інші думки, буде підштовхувати інших своїх колег та інших європейських політиків до того, щоб вони виступали, скажімо, за продовження політики санкцій щодо Росії. Тому я вважаю, що, нехай і не дуже багато, але обрання Ф.-В. Штайнмаєра президентом Німеччини позитиву України додасть.

УНІАН

Тарас Чорновіл – політичний аналітик, експерт з міжнародних питань, Київ.

ОФІЦІЙНА ТОЧКА ЗОРУ

Угода з Путіним – це угода з дияволом

Іванна Климпуш Цинцадзе

Останнім часом Україну переслідували здебільшого погані новини. Тисячі мирних жителів виявилися заручниками між морозом та вогнем. Володимир Путін почав наступ на Донбасі – найсильніший з початку 2015 року. Кремль потирає свої закривавлені руки в очікуванні нового переділу світу, сподіваючись, що Україна скоро належатиме йому.

Водночас багато хто на Заході, схоже, розглядає „усі можливі варіанти“, аби укласти угоду з В. Путіним. Коли все стало настільки погано? Адже все не почалося минулого тижня чи минулого року. Почасти це почалося у лютому 2014 року, коли Росія вторглася в Україну.

Ми всі пам'ятаємо ті дні. Україна благала Росію спинитися. Захід благав Україну не чинити військового опору. І тільки Росія ні про що не благала – вона просто робила свою справу: підбив, маніпуляція та окупація землі, яка їй не належала.

Тоді ніхто не був до цього готовий. Україні знадобилися три довгих місяці 2014 року – березень, квітень, травень – аби подолати шок і почати відповідати. На жаль, здається, на Заході багато хто й досі не усвідомив, що відбулося.

Росія втручається у ваші вибори, корумпує вас, грає з вами – а ви далі благаєте. Ви, як і раніше, звертаєтесь до доброї волі країни, яка вважає звичайною річчю розривати на шматки своїх сусідів. Деякі з вас, напевно, думають: якщо дати Росії те, чого вона хоче, цей кошмар скінчиться. Ви просто не можете зрозуміти, чого вона хоче.

Ну що ж, ось вам чесна відповідь: вона не вірить в те, що Захід та Росія можуть бути на піднесенні одночасно. Росія знає лише одне: прийшов її час підвестися, і час Заходові піти на дно. Так, це суперечить елементарній логіці. Але хіба ж не суперечить їй все уявлення Москви про світ? Хіба не базується все їх мислення на логіці гри з нульовою сумою?

Так, це суперечить усьому, чому ми навчилися за останні 25 років. Але хіба не прагне Росія відкрутити ці 25 років назад?

Не дуріть себе – все це сталося не через те, що Росія не зрозуміла ваших намірів. Це сталося через те, що всі ми не зрозуміли намірів Росії. Ми думали, що Радянський Союз був мертвий усі ці роки, але це не так. Він просто перегруповувався. Він готувався до реваншу.

„Юстон, у нас проблема“. І ця проблема – СРСР 2.0, держава, якою керує КГБ і яка здатна до речей, про які СРСР 1.0 міг лише мріяти: втрутитися до вашого політичного дискурсу і руйнувати його, обезцінювати ваші цінності, корумпувати ваші еліти, руйнувати ваші союзи.

Ні, правителі Росії не є великими мислителями.

Вони – звичайні колишні кагебісти з необмеженими грошима та відсутністю совісті. У них немає власних грандіозних ідей, але вони добре руйну-

ють інші: Європейський Союз, НАТО, „американську мрію“, „європейський дім“.

То повернемося до питання: чому насправді не дати Росії те, чого вона хоче? А тому що перш за все вона хоче Україну. А Україна на це не погодиться.

Це основне протиріччя: Україна хоче бути вільною, в той час як В. Путін хоче утримувати Україну на повідку. Які угоди можуть вийти з цього, крім тих, що будуть нехтувати базовими і правими мірними інтересами України?

Угода з В. Путіним може бути схожою на угоду з дияволом: він дає вам щось – а ви у відповідь віддаєте йому усю вашу систему переконань та цінностей. Він дає ще щось – і ви погоджуєтесь з новим поділом світу. Він дає ще – і ви відводите очі у той час, як він знищує своїх сусідів.

Десять тисяч українців віддали своє життя не за те, щоб В. Путін, врешті-решт, отримав те, чого хотів.

Ми зробили свій вибір як вільна нація. Тепер ви, на Заході, маєте зробити свій. Якщо ви схильні до укладання угоди з В. Путіним – ми не можемо на це вплинути. Але не робіть цього за рахунок свободи інших. Це було б низько, це гріх, який переслідуватиме вас завжди. Свобода не може бути частиною геополітичної гри. НАТО, ЕС, демократія та міжнародне право не можуть виноситися на продаж.

Не може бути чесної угоди між Заходом та Росією без чесної угоди між Україною і Росією. Єдина можлива чесна угода між Україною та Росією має базуватися на відновленні територіальної цілісності України. Не за російськими умовами, а за умовами міжнародного права. На жаль, наразі не виглядає, що Росія до цього готова.

Прийшов час відстоювати своє. Не так давно Захід вважав увесь світ „своїм“ – просто тому, що вважав, що демократія має важливе значення для всіх. Зараз ця концепція ставиться під сумнів тим, для кого демократія – не велика цінність. Він пропонує ділити світ заново – між тими, кому демократія важлива, і тими, хто може обійтися без неї.

Якщо Захід погодиться – то час вернеться до передрейганівської епохи.

Вільний світ стане меншим. А потім ще меншим. А потім ще меншим. Зрештою, він буде меншим, ніж світ тиранії, і надалі відступатиме.

Майте на увазі: якщо свобода вмирає в Сирії, якщо вона вмирає в Україні, то частина її вмирає і на Заході також. Тож спробуйте зробити те, що здається неможливим: залишатися сильними в цей час випробувань.

Зможете чи ні – залежно від цього про вас судитиме історія.

„Європейська правда“

(Українська версія вміщеної у берлінській газеті „Die Welt“ статті Віце-прем'єра України Іванни Климпуш-Цинцадзе.)

ПОЛІТИЧНА ПРОГНОЗА

Влада і громада: чому протистояння?

Олександр Солонько

Під час Революції Гідності 2013-2014 років режим Віктора Януковича активно експлуатував тему „громадянського протистояння всередині країни“.

Мовляв, у ньому, з одного боку, зішлись страшні бандерівці з заходу країни, просякнуті американським чаєм з наркотиками, а з іншого – бідолашні російськомовні громадяни, які не хочуть жити разом з європейськими геями. Чи зараховували себе до останніх власники квартир в Лондоні та Відні з українськими пашпортами – невідомо.

Звісно, це був міт. Реальність полягала в тому, що це був не стільки громадянський конфлікт, скільки протистояння влади і активної частини суспільства, максимально об'єднаної певними поглядами, ідеями і цілями. Це була складна конструкція, яка в силу своєї неоднорідності протрималася вкупі недовго – проте її вистачило, щоб спричинити колосальні зміни в Україні.

Це про явище. Події ми добре пам'ятаємо.

З початком військового вторгнення Російської

Федерації до України та окупацією українських територій кремлівська пропаганда почала поширювати міт про „громадянську війну в Україні“. Відверта маячня, яка проростає зерном сумнівів тут, в Україні, та світі – лише через беззубість або подекуди і повну відсутність контрпропаганди з боку України.

Це аж ніяк не означає, що громадянський конфлікт чи громадянська війна в Україні неможливі. Просто лінії розломів – інші. І саме зараз це питання актуалізується. Говорити ж про нього потрібно не для того, щоб назвати очевидне очевидним, а для того, щоб уникнути найгіршого.

Отже, куди ми на сьогоднішній день прийшли і куди рухаємося?

Влада йде на конфлікт з громадою

Наразі в країні склалася ситуація, коли діюча влада фактично вступає у відкритий конфлікт з громадою. Щільність зіткнення на собі повною

(Закінчення на стор. 12)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

■ СБУ оприлюднила архів КГБ

КИЇВ. – До дня народження дослідника Голодомору Джеймса Мейса Служба безпеки України (СБУ) 18 лютого оприлюднила архівні документи КГБ про свідоме замовчування трагедії радянською владою. „18 лютого ми згадуємо Джеймса Ернеста Мейса, якому мало б виповнитися 65 років. Завдяки дослідженням відомого історика, політолога, дослідника історії СРСР та Центрально-Східної Європи світ дізнався про Голодомор в Україні 1932-1933 років. Він першим назвав цю трагедію українського народу геноцидом“, – зазначили в прес-службі СБУ. У 1986-1990 роках історик став виконавчим директором Комісії Конгресу США з дослідження Голодомору, звіт якої у 1988 році був переданий у Посольство СРСР у Вашингтоні. („Укрінформ“)

■ Збільшилося число імпортих авт

КИЇВ. – 2016 року в Україну ввезли 122,954 одиниці імпортного автотранспорту вартістю 1.9 млрд. дол., повідомила 17 лютого асоціація „Укравтопром“. Порівняно з попереднім роком імпорт автотранспорту збільшився на третину, а валютні витрати на його придбання зросли на 74 відс. Основну масу становили легкові авта, переважно з Німеччини, Японії, Франції, США і Румунії. Першість з постачання нових авт за підсумками минулого року утримує Японія, на другому місці Німеччина, на третьому США. („Укрінформ“)

■ Нагороджений фільм про підлітків

БЕРЛІН. – Українсько-німецька стрічка „Школа ч. 3“ Єлизавети Сміт та Георга Жено 18 лютого отримала головну нагороду за найкращий повнометражний фільм у програмі „Generation 14 plus“ на Берлінському кінофестивалі. Фільм знятий за мотивами документальної п'єси „Моя Миколаївка“, яку ставив „Театр переселенця“. Він розповідає про старшоклясників, які живуть у зоні боїв на Донеччині. Стрічка складається із їхніх монологів. Крім „Школи ч. 3“, в Берліні були представлені ще шість українських фільмів, а також документальний фільм „Процес“ про кінорежисера Олега Сенцова, який зняв російський режисер Аскольд Куров. (Радіо Свобода)

■ Шевченківський комітет назвав лавреатів

КИЇВ. – 20 лютого Шевченківський комітет назвав номінантів на найвищу державну відзнаку у гуманітарній сфері – премію ім. Тараса Шевченка. На її здобуття висувалося 46 робіт, а до третьої тури були допущені 13 у чотирьох номінаціях. 23 члени комітету таємно проголосували і після підрахунку голосів оголосили своє рішення. Лавреатами 2017 року названі четверо мистців. У номінації „Література, публіцистика, журналістика“ – Іван Малкович (книга поезій „Подорожник з новими віршами“), у номінації „Музичне мистецтво“ – Богдана Фроляк (симфонія-реквієм „Праведная душе“, хорова кантата „Цвіт“, музичний твір „Присниться сон мені“), у номінації „Візуальні мистецтва“ – Микола Малишко (мистецький проєкт „Лінія“), у номінації „Кіномистецтво“ – Степан Коваль (анімаційний серіал „Моя країна – Україна“). Офіційно список лавреатів оголосять після підписання указу Президента України, а вручення премій (за традицією) плянується провести до дня народження Тараса Шевченка. („День“)

■ Діти в Кувейті мають підручники

ЕЛЬ-КУВЕЙТ, Кувейт. – До Міжнародного дня рідної мови, що відзначається 21 лютого, Посол України в Кувейті Володимир Толкач передав комплект українських підручників для недільної школи Громадської спілки українсько-кувейтської дружби при Посольстві України. Недільна школа діє вже протягом п'яти років. Сьогодні в цьому навчальному закладі, створеному українською громадою в Кувейті, навчаються понад 30 учнів у трьох класах. Серед учнів – діти громадян України, які працюють за контрактом в Кувейті, дипломатів і змішаних родин. Підручники передав недільній школі Департамент загальної середньої та дошкільної освіти Міністерства освіти і науки України. („Укрінформ“)

АМЕРИКА І СВІТ

■ Помер посол Росії в ООН

НЮ-ЙОРК. – 20 лютого помер Постійний представник Російської Федерації при ООН Віталій Чуркін за день до свого 65-річчя. В. Чуркіна призначили Постійним представником Росії при ООН 8 квітня 2006 року. До цього він був послом з особливих доручень Міністерства закордонних справ Росії. Низка представників інших країн висловили свої співчуття близьким дипломата. В. Чуркін відомий своїми скандальними антиукраїнськими висловлюваннями про Євромайдан, анексію Криму й конфлікт на Донбасі. (УНІАН, ВВС)

■ Просять перевірити правила пального

ВАШІНГТОН. – Головні урядовці 18 головних автомобільних компаній звернулись до Президента Дональда Трампа щодо перевірки правил ефективності пального для авт, який адміністрація попереднього Президента Барака Обами наклала на них. Ці правила, які вимагають, щоб пересічний автомобіль до 2025 року діставав 54.5 миль на галлон пального, були встановлені 2012 року. Вони мали бути перевірені 2018 року, але після минулорічних президентських виборів, адміністрація Б. Обами рішила затвердити їх перед приходом нового президента. У листі до Д. Трампа 10 лютого провідники цих компаній написали, що нові правила накладають поважні витрати на виробництво нових авт і це може спричинити безробіття. Окрім того, американці не поспішають купувати малі авта, які долають більше миль на галлон пального, ніж великі авта. („Reuters“)

■ Засуджують Ізраїль за поселення

БРЮСЕЛЬ. – Верховний представник Європейського Союзу з питань закордонних справ Фредеріка Моґеріні 7 лютого скритикувала Ізраїль за намагання злегалізувати 4,000 будинків поселенців на палестинській землі на окупованому Західному Березі. Генеральний секретар ООН Антоніо Гутерес сказав, що цей вчинок Ізраїля суперечить міжнародному законодавству. Президент Франції Франсуа Оланд додав свій голос, кажучи, що цей крок відкриває дорогу до анексії окупованих палестинських територій. Більшість країн світу вважають, що поселення, збудовані на землях, захоплених Ізраїлем під час війни в 1967 році, є нелегальними і перешкоджають мирові, бо зменшують і розділюють територію, яку палестинці потребують для створення життєздатної держави. Ізраїль заперечує це, покликаючись на біблійні, історичні й політичні зв'язки до цих земель, а також на потреби безпеки. („Reuters“)

■ Трамп зустрівся з прем'єром Канади

ВАШІНГТОН. – Президент США Дональд Трамп вперше зустрівся з Прем'єр-міністром Канади Джастіном Трудом. Після зустрічі в Білому Домі 13 лютого обидва підкреслили близькі зв'язки між їхніми країнами. Дж. Трудо хотів запевнення, що Канада не потерпить, коли Д. Трамп переговорюватиме терміни Північноамериканської угоди про вільну торгівлю. Мабуть йому це вдалося, бо Д. Трамп похвалив „відмінні“ торговельні відносини між США та Канадою. Дж. Трудо також зустрівся з американськими законодавцями. Торгівля з США є критичною для Канади: 75 відс. експорту країни та 98 відс. її експорту нафти йдуть до США, в той час коли 18 відс. американського експорту йдуть до Канади. („Associated Press“)

■ Китай затримує імпорту вугілля

ПЕКИН. – Міністерство торгівлі комуністичного Китаю оголосило, що Китай затримує імпорту вугілля з Північної Кореї від 19 лютого до кінця року. Цей несподіваний крок поважно підсилить ефективність санкцій ООН проти Пхеньяну, бо вугілля є найбільшим експортом Північної Кореї. Пекін не подав причини цього рішення, але був під поважним міжнародним тиском, щоб щось зробити для стримання північно-кореїнської програми ядерних та балістичних спроможностей. Північна Корея є четвертим найбільшим постачальником вугілля для Китаю. („The Washington Post“)

ПОГЛЯД ЗІ СТОРОНИ

Порошенко, Путін і провідники Заходу – учасники змови

Тарас Кузьо

Президент України Петро Порошенко, його російський колега Володимир Путін і провідники країн Заходу приховують справжню природу трирічної воєнної агресії Росії проти України, називаючи її антитерористичною операцією, а не війною.

Від терористичних актів у світі гине куди менше людей, ніж від війни на Донбасі. За 30 років конфлікту в Північній Ірландії загинуло 3,000 вояків, поліцаїв, терористів і мирних жителів. За три роки війни в Україні, згідно з оцінками ООН, які я вважаю заниженими, загинуло 10 тис. мирних жителів і близько 10-15 тис. комбатантів: українських вояків і добровольців, російських солдатів і сепаратистів. Війну, яка забрали життя близько 30 тис. військових і мирних жителів (німецька розвідка вказує на цифру в 50 тис.), просто аморально називати АТО.

Однак, Президент П. Порошенко має принаймні три причини видавати війну за „АТО“.

По-перше, це дозволяє йому та його олігархічним союзникам безперервно заробляти на незаконній торгівлі з так званими Луганською і Донецькою „народними республіками“ і окупованим Кримом. Називаючи війну АТО, Президент П. Порошенко та Прем'єр-міністр Володимир Гройсман виправдовують своє небажання проводити реформи, що дозволяє їм здійснювати власні корупційні практики.

В Україні немає жодного поступу в будь-яких реформах. У нещодавно опублікованому рейтингу сприйняття корупції „Transparency International“ Україна посіла п'яте з кінця місце серед колишніх 15 республік СРСР. Чи може бути щось абсурдніше за той факт, що усі п'ять членів Євразійського економічного союзу мають нижчий рівень корупції, ніж Україна, підписант Угоди про асоціацію з ЄС?

По-друге, стан „АТО“ дозволяє президентові уникати необхідності розробляти воєнну стратегію та пляни повернення контролю над Кримом і захопленими територіями Донбасу.

По-третє, це дає Службі безпеки України контроль за бойовими діями України – корумпованій та роздутій інституції, яку інфільтрували російські розвідники. Важливо, що саме П. Порошенко контролює СБУ. Британія з населенням на 20 млн. більшим, ніж в Україні, має 6,000 співробітників розвідувальних служб, тоді як Україна – 34 тис.

Представникам Заходу, в свою чергу, зручно вживати термін „АТО“, а не війна, бо це дозволяє їм відсторонитись від конфлікту і не робити нічого для його врегулювання. Згідно з їхньою офіційною позицією, країни Заходу не можуть надавати Україні захисне озброєння і при цьому очікують виконання Мінських домовленостей. Діючи таким чином, країни Заходу ігнорують власні зобов'язання згідно з Будапештським меморандумом 1994 року і Хартією про особливе партнерство між Україною і НАТО 1997 року – ці два документи передбачають підтримку безпеки і територіальної цілісності України.

Небажання США і Британії надавати Україні допомогу відповідно до Будапештського меморандуму дає Україні моральне право шукати альтернативні шляхи задля гарантування власної безпеки, зокрема завдяки членству в НАТО. П. Порошенко міг організувати референдум щодо приєднання до НАТО в будь-який час за три роки свого президентства.

В. Путінові термінологія „АТО“ дає змогу отримати все й одразу, будучи одночасно і агресором, і миротворцем. Мінські домовленості та підміна війни „АТО“ закривають очі на російську окупацію Криму та дозволяють Росії уникати юридичної відповідальності за окупацію територій Донбасу.

Після підписання Мінська-1 В. Путін забезпечив повний контроль Росії за економічними, фінансовими і безпековими аспектами функціонування Луганської і Донецької „народних республік“, грубо порушивши документ, ним же підписаний. Він перетворив ці „республіки“ у псевдодержаву, на 70-90 відс. залежну від російського фінансування, створивши російський тінювий уряд лише через чотири місяці після підпи-

сання перших Мінських угод у вересні 2014 року. Через два місяці після Мінська-1 Росія зробила рубль офіційною валютою в окупованій частині Донбасу. За час між Мінськом-1 і Мінськом-2 В. Путін також створив 40-тисячну армію під керівництвом російських офіцерів, яка більша, ніж армії половини з 28 країн-членів НАТО.

Небажання П. Порошенка називати конфлікт, який триває на Донбасі, російсько-українською війною, і закріпити за загарбаними територіями статус окупованих Росією тягне за собою два негативні наслідки.

По-перше, це знову свідчить, що політики нещирі з власними громадянами і не поважають їх. Згідно з результатами опитувань, абсолютна більшість українців (80 відс.) переконана, що їхня країна у стані війни з Росією. Так само більшість знає, що на території України перебувають російські окупаційні війська. Три чверті українців негативно ставляться до В. Путіна, Держдуми і російського уряду та вважають Росію „державою-агресором“.

Другий негативний наслідок полягає в тому, що підміна війни на „АТО“ дає українцям фальшиве відчуття відстороненості від жахливого конфлікту, який відбувається в Авдіївці та вздовж усієї лінії зіткнення на Донбасі. Гуляючи Києвом, неможливо усвідомити, що у країні йде кривава війна.

Називаючи війну „АТО“, українські керівники виглядають слабкими і лицемірними в очах міжнародних організацій.

Народний депутат від фракції „Батьківщина“, голова комітету Верховної Ради з державного будівництва та місцевого самоврядування Сергій Власенко повідомив, що під час останньої сесії Парляментської асамблеї Ради Європи йому сказали: „А чому ми в ПАРЕ повинні голосувати за те, що це війна? Натомість у вашому законодавстві це антитерористична операція. Абсолютно невідомо, проти кого ви там нібито воюєте“.

І ПАРЕ, і Міжнародний кримінальний суд називають конфлікт, який відбувається на Донбасі, війною. У рішенні Міжнародного кримінального суду з листопада 2016 року говориться: „Ситуація в Криму і Севастополі рівноцінна міжнародному збройному конфліктові між Україною і Російською Федерацією“.

У Вашингтоні один з конгресменів задав подібне запитання Юлії Тимошенко під час її нещодавньої візити туди: „Ви кажете про війну, про те, що війна нищить Україну? Покажіть хоча б один документ, де ця війна називалася б війною, де реально оголошені окупованими територіями, на яких є зовнішній агресор?“.

Тому необхідно здійснити чотири кроки.

По-перше, Президентові П. Порошенкові слід набратись мужности, аби заявити, що Донбас і Крим перебувають під „тимчасовою російською окупацією“. Назвавши їх окупованими Росією, Україна надішле чіткий сигнал зовнішньому світові, що В. Путін бреше, коли говорить про „громадянську війну“ та відсутність російських військ на українській землі.

По-друге, необхідно назвати конфлікт війною, а не „АТО“, та запровадити воєнний стан у зоні конфлікту. Це забере управління бойовими діями з рук СБУ.

По-третє, у світлі наявних фактів і доказів Президентові П. Порошенкові потрібно заявити, що в нього немає впевненості в тому, що Кремль буде колись зацікавлений у виконанні Мінських угод. Західні експерти, зокрема колишній співробітник Департаменту США Дейвид Крамер, давно наголошували, що Мінський процес слід визнати провальним.

Зрештою, необхідно нарешті вчинити по совісті та припинити всю торгівлю з Кримом і окупованим Донбасом, оскільки Україна не має права торгувати з окупантами її земель.

Саме час публічно заявити всередині та поза межами України, що Росія воює з Україною.

„Газета по-українськи“

Тарас Кузьо – науковий співробітник Канадського Інституту Українських Студій.

Туристів запрошує Україна

Посол України в Ізраїлі Генадій Надоленко (зліва) і заступник Міністра економічного розвитку і торгівлі України Михайло Титарчук (в центрі) з учасниками української делегації. (Фото: прес-служба Посольства України).

Світлана Глаз

ТЕЛЬ-АВІВ. – 7-8 лютого відбувся 23-й міжнародний туристичний ярмарок, на якому були представлені найкращі куточки України, пам'ятки її історії та культури. Фотографії, альбоми, розповіді представників українських туристичних агентств запрошували відвідати Україну.

20 тис. гостей з 40 країн світу були учасниками туристичного форуму країн, розташованих на берегах Середземного моря. Україна, яка має Чорне море, є постійним учасником цього заходу і щоразу її експонати, проекти, маршрути, зони відпочинку та історичні місця викликають зацікавлення.

Про стан та перспективи туристики в Україні розповів перший секретар з економічних питань Посольства України в Ізраїлі Сергій Братчик: „Зрозуміло, що на тлі війни, яку розпочала Росія на сході України і яка триває вже три роки, туристика, як і вся економіка, потерпає збитки. Однак, стени, які представлені на цьогорічному туристичному ярмарку в Ізраїлі, привертають увагу учасників форуму. Стенд України, який був пред-

ставлений агентствами Києва, Львова, Трускавця, викликав зацікавлення і привернув увагу колег і гостей форуму. За минулий рік 120 тис. ізраїльтян відвідали історичні місця України та лікувальні заклади Трускавця. Створені і діють спеціальні туристичні маршрути для віруючих євреїв. Відомо, що це Умань, синагоги Києва, невеликі містечка, де колись жили євреї. Українці їдуть в Ізраїль, аби відвідати святі місця, познайомитися з природою та історією країни“.

Розширити співробітництво в галузі туризму між Україною та Ізраїлем, а також збільшити кількість ізраїльських туристів в Україну – це одне із завдань Міністерства економічного розвитку і торгівлі, яке займається проблемами українського туризму. Про це йшлося і на зустрічі заступника міністра Михайла Титарчука з Міністром туризму Ізраїля Ярином Леві, представниками ізраїльського уряду та підприємців держави.

А туристичні агенти з України зустрілися зі своїми колегами, обмінялися досвідом та домовилися про нові ділові контакти. Йшлося і про інвестиції, які так потрібні для економічного розвитку України.

Лікарі вчилися надавати першу допомогу

ЗАПОРІЖЖЯ. – Курс „Підтримка життя під час травми”, що тривав з 24 по 29 січня на базі Запорізької медичної академії післядипломної освіти, мав на меті підвищити якість медичної допомоги в ситуації високого ризику через навчання лікарів відповідно до найкращих світових практик роботи з травмою.

Навчати запорізьких лікарів приїхала команда досвідчених інструкторів організації „Захист патріотів” – троє українських лікарів та четверо закордонних колег. Це лікарі та парамедики, які мають багаторічний досвід служби в армії та практики в медичних установах Великобританії та США.

Еліна Зимненко, анестезіолог за фахом, сказала: „Курс показав, як треба діяти, а як не треба. Більше б таких лекцій!“.

Військовий хірург-травматолог з США Блейк Вандерлан зазначив: „Всі інструктори в Америці пройшли той самий курс та ще тренінги, що вищі за рівнем підготовки. Курс надає первинні навички. Найвищий рівень програми — це рівень катастрофи. Такі умови ми створюємо нашим студентам під час складання іспитів“.

Ролі „поранених”, виконали студенти Запорізького державного медичного уні-

верситету. Розповів студент-актор Дмитро Тимофієв: „Перед нами стояло вельми цікаве завдання. Ми мали грати ролі „поранених” різної важкості – від звичайної істерії до перелому основи черепа та відкритих переломів кінцівок“.

Інструктор курсу Олесь Гаращук пояснив: „Цей курс розрахований безпосередньо на тих лікарів, які стикаються з травмою у приймальних відділеннях своїх лікарень. Ми даємо їм певні нові підходи до роботи із травмованими пацієнтами“.

Учасниця курсу Наталія Луценко, за спеціальністю акушер-гінеколог, відмітила роботу інструкторів, їхню уважність і відкритість, повну відданість процесові навчання, а також високоякісну роботу перекладачів, що значно покращила комунікацію між лекторами та учасниками.

„Захист патріотів“

Учасники навчання у Запорізькій медичній академії післядипломної освіти.

АМЕРИКА І СВІТ

■ Трамп призначив нового радника

ВАШІНГТОН. – Президент Дональд Трамп призначив 20 лютого на пост радника для національної безпеки генерала-лейтенанта Герберта-Реймонда МекМестера. 54-літній генерал є ветераном бойових дій під час першої війни в Перській затоці (1991 року), а відтак в Іраку в 2004-2006 роках, де він здобув репутацію як ефективний полководець. У 1997 році він видав книжку, яка була частиною його докторської дисертації. Книжка „Занедбання обов'язку”, яка стала обов'язковою лектурою у військових школах, гостро критикувала Президента Ліндона Джансона за брак стратегії для перемоги у війні у В'єтнамі, як також і тодішніх військових командирів, котрі не говорили президентові правди про стан війни. У травні 2016 року генерал сказав, що міжнародна спільнота дозволила Росії „безкоштовно” анексувати Крим і військово втручання в східній Україні. Призначення Г.-Р. МекМестера зустріли прихильно політики обидвох партій. Дотеперішній діючий радник генерал-лейтенант Джозеф Келог, котрий був призначений на цей пост 13 лютого після резигнації його контрверсійного попередника генерала-лейтенанта Майкла Флина, повернувся на свій попередній пост начальника штабу Ради національної безпеки. („The Washington Post“)

■ Чорногорія не хоче втручання Росії

ПОДГОРИЦЯ, Чорногорія. – Прем'єр-міністр Чорногорії Душко Марковиц 14 лютого зажадав від Росії та її союзників в цій маленькій балканській державі припинити дестабілізацію країни та не противитися її вступові до НАТО. Уряд звинувачує близько 20 осіб, включно з двома російськими громадянами, у змові з метою захоплення минулого жовтня будинку парламенту Чорногорії, вбивства прем'єр-міністра й встановлення нового уряду, неприхильного до НАТО. Засоби масової інформації в Чорногорії писали, що змовники заколоту в країні є членами військової розвідки Росії. Росія заперечила свою участь у змові, але веде запеклу кампанію проти вступу Чорногорії до НАТО. („The Washington Post“)

■ В Румунії буде референдум

БУКАРЕШТ. – 13 лютого парламент Румунії погодився провести референдум щодо публічної підтримки боротьби проти корупції. Всі 310 членів парламенту підтримали внесок про референдум, який подав Президент Клавс Йоганіс, котрий є прихильником антикорупційного руху в країні. Від початку місяця, коли лівацький уряд Прем'єра Соріна Гріндеану вніс законопроект для послаблення антикорупційних законів, румуни щовечора масово виходили на вулиці столиці та інших міст. Внаслідок протестів, прем'єр відтягнув свій законопроект, але багато демонстрантів далі вимагають відставки уряду, який прийшов до влади минулого місяця. („Radio Free Europe/Radio Liberty“)

■ Війна є в патовій ситуації

ВАШІНГТОН. – Головнокомандувач військ США та НАТО в Афганістані генерал Джан Ніколсон заявив, що 15-літня війна в Афганістані є в патовій ситуації. Він це сказав 9 лютого у відповідь на запитання, „чи ми виграємо чи програємо?“, виступаючи перед Сенатським комітетом для збройних сил. Голова Комітету сенатор Джон МекКейн, республіканець з Аризони, сказав, що зменшення військ та різні обмеження на полі бою „на жаль, зв'язали руки нашого війська в Афганістані, і замість старатися виграти, ми погоджуємось з тим, що не пробуємо програти“. Дж. Ніколсон додав, що підтримка Росії для Талібану ускладнює ситуацію в країні. На запитання, чому Росія це робить, генерал відповів: „Я думаю, що це є задля того, щоб підривати взаємини США й НАТО“. Щоб вийти з глухого кута, він обговорював можливість збільшення американських та інших військ з Секретарем оборони Джеймсом Метісом та начальником Об'єднаного штабу Збройних Сил генералом Джозефом Данфордом. („www.military.com“)

Росія судить Україну

Провідники Росії разом з її провідником Володимиром Путіним від початку Революції Гідності посилюють війну проти України усіма засобами, які тільки могли вигадати. Загарбання Криму, війна на Донбасі, викрадення і засудження українців, диверсійні акції, шалена пропагандистська кампанія – усе це триває і адресоване, передовсім, громадянам Росії, яких влада хоче залякати фальшивим уявленням про небезпеку Євромайдану, небезпечну для самої влади.

Вершиною цих махінацій став судовий процес проти України, проведений 15 грудня 2016 року в Дорогомилівському районному суді Москви за позовом колишнього народного депутата Володимира Олійника, який втік до Росії від українського народу разом з колишнім президентом Віктором Януковичем та його прибічниками, котрі виступили на суді як свідки „державного перевороту“. У своєму рішенні суд занотував, що в сучасній Україні ніби не гарантується право на життя і збереження здоров'я, здійснюються тортури, вбивства і терористична діяльність, свідомо обмежується та утискується за національною ознакою діяльність преси, триває кримінальне переслідування громадян за політичні переконання. Доказом цих дій суд визнав публікації засобів масової інформації Росії, які суд вважає незалежними. Суд визнав, що „здійснення державного перевороту в Україні в лютому 2014 року є загальновідомим і дійсним фактом, а тому не потребує додаткового процесуального доведення“. Таке рішення доводить повну правову неспроможність московських суддів і їхню політичну необ'єктивність.

Насправді у Києві ніхто не усував тодішнього президента, уряд чи народних депутатів від виконання ними службових функцій. Вони самостійно втекли до Росії і покинули свою державу напризволяще. 20 лютого 2014 року після кривавих подій на Майдані Верховна Рада прийняла постанову про забезпечення спокою у столиці, а 21 лютого В. Янукович і провідники опозиції підписали угоду про врегулювання кризи і відновлення Конституції України 2004 року для врівноваження повноважень президента, уряду і парламенту. В. Янукович угоду підписав, а сам відразу утік до Харкова, потім – до Росії. 22 лютого 2014 року Верховна Рада прийняла постанову про самоусунення президента від виконання його повноважень і призначення позачергових виборів. Отже, ніхто В. Януковича з посади не усував: він „самоусунувся“, тому вибори стали державною необхідністю.

Верховна Рада виявила високий рівень конституційної дисципліни, обрала вірний шлях і тепер жоден суд не може закинути Україні звинувачення у „державному перевороті“. Крім московського суду, який скористався заявами московської преси, котра вже 22 лютого 2014 року почала поширювати термін „відставки“ як синонім самоусунення. Жодної відставки В. Януковича не було. Це вигадка російських журналістів і суддів, щоб представити В. Януковича і його групу жертвами уявної змови. Це чергова провокація Росії проти України. Проте вона дала й позитивний вислід: суспільство ще раз переконалося, що В. Янукович, В. Олійник та решта „свідків“ на псевдосуді насправді зрадили Україну і заслуговують на всенародну зневагу.

ІСТОРІЯ

Принцеса Сіаму походила з Луцька

Ярослав Стех

27 квітня 2016 року минуло 130 літ від дня народження Катерини Десницької, яка сподобалася принцові Сіаму (тепер Тайландія) Чакрабонгсе Буванафу (Чакрабоні) вийшла за нього і стала принцесою Тайландії. Народилася Катруся у родині голови Луцького окружного суду Івана Десницького. Коли дівчинці виповнилося два роки, її батько помер. Мама Марія залишилася з 12-ма дітьми, продала маєток й переїхала з сім'єю до Києва, де Катруся поступила до Фундуклеївської жіночої гімназії, яку закінчила і виїхала до Петербургу, де навчався її брат Іван, влаштувалася на курси медичних сестер. З початком російсько-японської війни погодилася піти на фронт медичною сестрою. З фронту повернулася з трьома бойовими нагородами, серед яких був і Георгіївський хрест за мужність.

На балі для георгіївських кавалерів К. Десницька познайомилася з гвардійським гусаром. Це був принц Сіаму Чакрабон, на три роки старший за неї. Син короля Рами V прибув до російської столиці 1898 року й був зарахований до імператорського Пажеського корпусу. Цю школу він закінчив і 1902 року став корнетом лейб-гвардії імператорського гусарського полку, продовжив освіту в Академії Генерального штабу. Це була любов з першого погляду і лише релігійні перешкоди гальмували одруження. Принц ісповідував буддизм, а К. Десницька була православною християнкою.

У січні 1906 року Чакрабон закінчив академію і разом з нареченою поїхав до Одеси, а звідти пароплавом до Стамбула. Медовий місяць провели у Єгипті. За ритуалом принц в жодному разі не міг з'явитися в столиці Сіаму з невідомою жінкою, ще й до того ж українкою з Європи. Королівська родина не прийняла К. Десницьку, навіть коли вона 28 березня 1908 року народила королівського онука Чулу. Щойно після смерті короля Рама V престол посів його старший син Вачпрован і він визнав шлюб свого брата за дійсний. К. Десницька одержала титул принцеси Сіаму вищого рангу. Її чоловік очолює Генеральний штаб армії.

Ще до лютневої революції 1917 року подружжя відвідало Київ. На жаль, у них почалися непорозуміння, коли Чакрабон закохався в принцесу Чаваліт. К. Десницька влітку 1919 року виїхала до свого брата-дипломата в Шанхай, там почала працювати в Червоному Хресті, а син Чула Чакрабон залишився у Сіамі.

Після Другої світової війни К. Десницька переїхала до Франції і 3 січня 1960 року померла від серцевого удару. Її син Чула Чакрабон закінчив Кембриджський університет, став істориком, у Лондоні одружився з англійкою Елізабет Гантер, написав історію сіямської королівської династії Чакрі, до якої належав сам, де розповів про долю своїх батьків. Помер у 1964 році.

За деякими даними досі живе в Англії внучка К. Десницької – Наріса Чакрабон.

Катерина Десницька з чоловіком і сином. (Фото: visitlutsk.com)

Про третю річницю Революції Гідності

Виконуючий обов'язки речника Білого Дому Марк Тонер 20 лютого зробив вміщену нижче заяву для преси з нагоди третьої річниці Революції Гідності в Україні:

Три роки тому тисячі українців зібралися на Майдані, головній площі Києва, з вимогою, щоб їх голос був почутий. З відвагою витримуючи морози й насилля правоохоронців, українці мирним шляхом закликали уряд визнати їх європейський вибір. З того часу Україна досягла значного прогресу, але багато чого ще слід зробити, щоб виконати обіцянки Майдану. В той час як ми пам'ятаємо мужність і рішучість українсько-

го народу під час Революції Гідності, Сполучені Штати закликають провідників України активізувати зусилля щодо боротьби з корупцією та проведення політичних і економічних реформ, і віддати таким чином шану тим, хто віддав своє життя для кращого, більш демократичного майбутнього України. Сполучені Штати продовжуватимуть підтримувати український народ в цих зусиллях.

СВОБОДА

Пам'ятаймо
про
Україну!

Газета заснована у 1893 році

Видає Український Народний Союз

Головний редактор: Рома Гадзевич

Редактори: Левко Хмельковський, Петро Часто

FOUNDED IN 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

☎ (973) 292-9800

E-mail: svoboda@svoboda-news.com

Fax (973) 644-9510

Website: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to:

Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Передплата:

\$90.00 на рік, \$50.00 на півроку.

Для членів УНСоюзу – \$80.00 на рік, \$45.00 на півроку.

Електронна версія (www.svoboda-news.com) – \$40.00.

Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda“.

Periodicals postage paid at Caldwell, NJ 07006 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ“

Адміністрація / Оголошення	Володимир Гончарик
	☎ (973) 292-9800 x 3040
	Fax (973) 644-9510
	E-mail adukr@optonline.net
Передплата	Володимир Гончарик
	☎ (973) 292-9800 x 3040
	E-mail subscription@svoboda-news.com

Думки, висловлені в матеріалах, підписаних конкретним автором, не конче віддзеркалюють позицію редакції тижневика „Свобода“ або її видавця.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Проблеми Чорнобиля залишилися

За нас, за Україну, дуже боляче і прикро. Роблю, що можу, все для справи. Дітей з забруднених територій довкола Чорнобиля 16 років поспіль посилаю на оздоровлення в Ірландію. Через „Зелений світ“ допомагаємо як добровольці нашим воякам на фронті. У 2011 році вийшла моя книга, написана разом з великим екологом Олексієм Яблоковим з Росії і Василем та Олексієм Нестеренками з Білорусі, „Чорнобиль. Наслідки катастрофи для людини і природи“ (Київ. „Універсаріум“, 2011. 592 стор.). Її вже переклали в Японії та Франції. Вона є і в інтернеті. Тільки у нас уряд применшує вплив радіонуклідів на здоров'я людей. Брехня продовжується.

Українська екологічна асоціація „Зелений світ“ заснована в грудні 1987 року, а уже навесні 1988 року вона започаткувала розробку стратегії й тактики екологічного руху в Україні.

На 1 січня 2005 року загальна чисельність постраждалих внаслідок чорнобильської катастрофи становила 2.6 млн. осіб, у тому числі понад 643 тис. дітей, особливо у Київській, Рівненській, Черкаській, Чернігівській областях. На забрудненій радіонуклідами території мешкало тоді 523,752 дитини. Більшість із них мала набір хвороб, які характерні для людей 40-річного віку. Подати допомогу їм закликала Українська екологічна асоціація „Зелений світ“, у якій були і закордонні українці, зокрема Божена Ольшанівська – представник Асоціації в США, голова неурядової організації „Американці на захист прав людини в Україні“, Мирослав Ілляк та Наталка Павленко – представники Асоціації в Канаді (Торонто, організація „Еколог“).

Через 20 років після Чорнобильської катастрофи відбулися парламентські слухання на засіданні Комітету з питань екологічної політики, природокористування та ліквідації наслідків Чорнобильської катастрофи, на яких я мала слово як голова правління Фонду спасіння дітей від Чорнобильської катастрофи. Я говорила, що треба підтримати ініціативу громадськості щодо створення системи постійного діалогу. Під час цього діалогу ми скаже-

мо: давайте заборонимо цю „паряду смерті“, бо вона може продовжуватись. Уже 500 тис. людей різних категорій на той час пішло із життя.

Кабінет Міністрів має переглянути ці дози, вони мають бути справжні. І тоді ми матимемо більш-менш справжню картину про Чорнобиль. Ці питання не втратили актуальності.

Численні постанови урядів СРСР і Української РСР щодо ліквідації наслідків Чорнобильської катастрофи не були в достатній мірі забезпечені фінансово і в повній мірі не виконувалися. В суспільстві переважала думка, що потреби і проблеми українських чорнобильців далекі і незрозумілі для центрального московського уряду. Слід зазначити, що в „чорнобильських законах“ одразу були закладені істотна непослідовність і важливі внутрішні суперечності, на що звертали увагу дослідники чорнобильського законодавства.

Сьогодні пріоритети державної підтримки щодо подолання наслідків Чорнобильської катастрофи залишаються зміщеними: замість впровадження заходів, спрямованих на гарантування виробництва продукції з неперевисанням встановлених допустимих рівнів вмісту радіонуклідів, держава витрачає в десятки разів більше грошей на допомогу у зв'язку з обмеженням споживання продуктів харчування місцевого виробництва та на доплати за роботу на радіоактивно забруднених територіях, які, фактично, вже давно перестали бути радіоактивно забрудненими згідно з критеріями чинних нормативних документів. Водночас, і зараз – через 30 років після аварії – в Україні залишається близько 30 населених пунктів (загальною чисельністю населення до 30 тис. осіб), де дози опромінення або вміст радіонуклідів у продуктах місцевого виробництва перевищують визначені допустимі рівні, що свідчить про неефективність державної політики щодо подолання наслідків Чорнобильської катастрофи.

Наталія Преображенська,
голова правління Фонду спасіння дітей від Чорнобильської катастрофи,
Київ

Фундація УВУ проведе збори

Річні загальні збори членів Фундації Українського Вільного Університету (ФУВУ) відбудуться 25 березня, о 2-й год. по полудні, у будівлі ФУВУ (136 Second Ave., New York).

Згідно з статутом участь членів ФУВУ у річних загальних зборах є особистою, тобто мандати не передаються. Запрошуємо до участі членів, а також гостей, зацікавлених діяльністю ФУВУ та УВУ.

Обрано підготовчу номінаційну комісію у складі: Марія Поліщук – голова, Юрій Стецко та Іван Бур-

тик – члени. Кандидатів до управи просимо оголошувати до голови комісії на електронну адресу: mariar@cym.org.

Того ж дня, у 5-й год. по полудні, в Будинку НТШ відбудеться конференція на тему підготовки до 100-ліття УВУ з участю ректора УВУ Марії Пришляк.

Аскольд Лозинський,
голова ФУВУ,
Степан Слущкий,
секретар
Нью-Йорк

Ми ще зовсім не пропали

Минає різдвяний час. Час, в якому так весело жили наші люди на своїх землях, як багатьом здається, відійшов в забуття, усе, надбане предками пропало. Буває, пригадую слова мого покійного тата про його дитячі роки, про його молодість в рідному Улючі, коли він дитиною ходив „полазником“ від сусіда до сусіда з віншуваннями.

Нашого Улюча давно нема. Улюч перестав існувати у 1946 році, коли польське військо спалило його. Нині є село з невеликою кількістю хат і жителів, але воно нині не наше. Усе ж я заохочую всіх відвідати цю землю, наше рідне Надсяння.

Коли будете їхати від Доброї, праворуч вітатимуть і кланятимуться гори – Дівина, Дубник і Сторожиска. На Дубнику вітатиме вас стара, дерев'яна церковця, якій минуло 500 років. Біля неї стоїть високий хрест, якого поставили колишні жителі Улюча в час Першого з'їзду улючан. Хрест присвячений 1000-річчю хрещення Русі-України. А під хрестом поклали тоді пам'ятну дошку, присвячену о. Михайлові Вербицькому, авторові гимну „Ще не вмерла Україна“.

Ліворуч, між вербами, вітатиме

всіх відвічний Сян.

З виселених у той час близько 150 тис. наших людей, на нинішній день нашими залишилося п'ята частина. Більшість вросла в чужину і пропала для нашого народу. Минають роки, а нас стає менше і менше. Болюча дійсність.

Здавалося, що все наше тут, у Польщі, якщо не пропало, то незабаром пропаде. А воно так не є. Недавно одержав я листа від Софії і Ярослава Холявків з Сянока. В конверті, крім листа, були світлинки вертепів і „полазників“, які завжди відвідують у різдвяний час хату Холявків. Мені легше стало на серці, коли прочитав листа і побачив ці знімки. Ні, ми ще зовсім не пропали.

А це між іншими завдяки таким родинам, як родини Холявків, Ярих, Рейтів чи Юрчишинів. У тих родин, а і в багатьох інших, зберігають рідне і хоронять його від забуття. Треба про наші традиції говорити і писати. Може це пригадає і породить любов до нашого минулого серед молодого покоління також в інших селах і містах, де живуть ще наші люди.

Василь Шляхтич,
Зелена Гура, Польща

Колядники-полазники прийшли до Софії і Ярослава Холявків з Сянока.

Шукаю нащадків Костянтина Теплицького

Мені 48 років. Я вчу дітей німецької мови і вже 20 років складаю генеалогічне дерево нашого роду по лінії батька Івана Теплицького. Вже розшукала сліди сотень родичів, але не можу знайти двоюрідного дідуся Костянтина Теплицького.

Він народився в селі Джулинці Подільської губернії. Тепер це Бершадський район Вінницької області. У селі досі живуть нащадки його брата Івана (1864-1948) і сестри Марти (нар. 1876 року). Сам К. Теплицький 1924 року виїхав до США і мав адресу: Р. О. Вох 14, Everson, NY. У США він одружився і 1927 року народилася його дочка Анна, яка узяла шлюб з Миколою Маланюком. У 1947 році у них народився первісток, а загалом було троє дітей – Милтон, Іван-

на і Євген. У 1948 року листування з ними припинилося. Але недавно на інтернет-сторінці „Чекай на мене“ я виявила запит Євгена Зайцева, який шукає Миколу Маланюка, дядька його бабусі, котрий після Другої світової війни виїхав до США і мав адресу: 1720 Spring Rd., Cleveland, OH 44109. Востаннє він вислав пакунок рідним у 1976 році.

Я прошу читачів „Свободи“ допомогти у розшуку нащадків Костянтина Теплицького і Анни Маланюк. Моя адреса: Наталя Теплицька, проспект Мазепи, 50-18-5, Дніпро, 49017 Ukraine. Тел.: 380-98-915-6262. Електронна пошта: nika38@mail.ru.

Наталя Теплицька,
Дніпро

Щоб розмістити рекламу у „Свободі“, телефонуйте на 973-292-9800, дод. 3040

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Йоханан Петровський-Штерн виступив у Чикаго

Учасники презентації (зліва): Микола Кочерга, Олена Смолинець, Орест Гриневич, Марта Фаріон, Йоханан Петровський-Штерн, Оріся Косач-Кардосо, Анна Мостович, Любомир Климкович, Ярослав Соболь, Мотря Мельник, Олена Прийма. (Фото: Ярослава Кучма)

Марта Фаріон

ЧИКАГО. – 12 лютого в Українському Інституті Модерного Мистецтва (УІММ) відбулася презентація книги Йохана-на Петровського-Штерна „Євреї та українці: тисячоліття співіснування“, написана у співавторстві з Полом-Робертом Магочієм (видавництво Торонтського університету).

Книга заохочує євреїв і етнічних українців дізнатися більше один про одного, а також про самих себе, і виявити факти, причини, негативні і позитивні аспекти їхнього співжиття в Україні. Незважаючи на колективні звинувачення, ненависть та помилки, які склалися впродовж століть на території України, ці два народи мають багато спільного, що суперечить стереотипам, зформованими унаслідок

непорозуміння та упереджень. Ця схожість проявилася під час Революції Гідності на Майдані та війни на Донбасі, коли євреї приєдналися до українців у спільній боротьбі за незалежність, самовизначення та захист своєї країни.

Своїми знаннями, красномовством, дотепністю та яскравою індивідуальністю проф. Й. Петровський-Штерн викликав зацікавлення слухачів, які активно долучились до обговорення. Ця книга варта уваги, а проведена презентація стала справжньою подією, поживою для розуму всім, хто прагне підняти свій дух, відновити свою віру в справжні цінності людського життя.

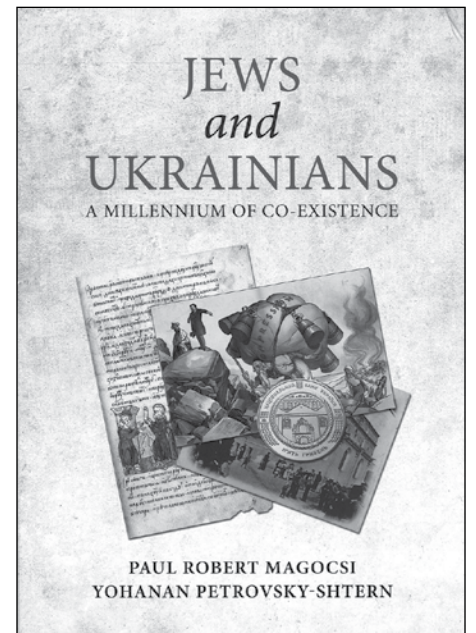
Співорганізаторами заходу виступили УІММ, Києво-Могилянська Фундація Америки та „Chicago Business & Professional Group“. Ця презентація розпоча-

ла серію виступів видатних доповідачів в УІММ.

Й. Петровський-Штерн народився в Києві, в родині відомого філолога Мирона Петровського. У дитинстві вивчав мистецтво й

Проф. Йоханан Петровський-Штерн. (Фото: Марта Фаріон)

музику, співав у київському дитячому хорі „Щедрик“. Після еміграції до США продовжив своє навчання. Він багато подорожує Україною, щоб відвідати родину, а також читати лекції та проводити дослідження.

Й. Петровський-Штерн – професор юдаїки та єврейської історії Північно-Західного університету (Northwestern University), викладає історію та культуру України, слов'янсько-єврейську історію та інші дисципліни.

У 2001 році він отримав ступінь доктора філософії за дослідження сучасної єврейської історії в Брандейському університеті (Brandeis University). Він викладав та продовжує свою співпрацю в університетах Торонто, Парижа, Києва, Львова, Варшави, Кракова, Мюнхену та Єрусалиму.

Як лавреат програми Фулбрайта Й. Петровський-Штерн був призначений фахівцем зі Східної Європи, науковим співробітником Українського Наукового Інституту Гарвардського університету, запрошеним професором Українського Вільного Університету в Мюнхені та почесним доктором Національного університету „Києво-Могилянська академія“. Він часто виступав з коментарями про політичну ситуацію в Україні в американських провідних програмах радіо і телебачення.

Концерт в УІА назвали „Дозвольте нам танго“

Богдан Марків

НЬЮ-ЙОРК. – 4 лютого в Українському Інституті Америки відбувся концерт ансамблю „Екстасіс“, що улавилося на весь світ виконанням аргентинського танго. Склад ансамблю: Еван Орман – бандеон (баян), Клод Сім – скрипаль та Майк Тілі – фортепіан. Всі три – майстри високої кляси.

Танго виникло в Андалузії, Іспанія, як жіночий сольовий танець з популярними кастаньєтами („Циганське танго“). Між 1850-1980 роками в Севільї танець став популярний як бально-інструментальний з жартівливими або сатиричними текстами.

У 1880-их роках танго перейшло в Аргентину, де прийняло назви „Танго портенйо“, (танго з міста Буенос-Айрес) або „Танго креоле“ (танго європейських вихідців – еспанців, португальців, французів). Це вже був танець двох осіб, з

яких чоловік вів, а його партнерка показувала вмілість линути за ним.

Танго має багато експресивних імпровізацій: його можна танцювати у модерний або традиційний спосіб.

Під час концерту попід стінами були круглі столики з келихами вина та перекусом. Посередині – вільне місце для танців. Ансамбль виконав ряд п'єс Астора Піацолі, найбільш відомого аргентинського композитора, одне з них „Забуття“. Між ними було одне європейське – Якова Гаде „Ревнощі“ з скрипковим вступом та інтерлюдією. Музиканти грали з гострим ритмом та великими динамічними відмінностями.

Друга частина програми була присвячена українським тангам, однак я покинув залу, щоб уникнути ностальгічних споми-нів та перед північчю бути в хаті. При виході з будинку почув, що ансамбль „Екстасіс“ грав „Гуцул-ко Ксеню“.

УКРАЇНСЬКА ВІЛЬНА АКАДЕМІЯ НАУК У США

запрошує членів УВАН, науковців діаспори і громадянство
на панель-дискусію

„УКРАЇНСЬКА ВІЛЬНА АКАДЕМІЯ НАУК У США: РЕАЛІЇ І МАЙБУТНЄ“

з участю:

Альберта Кіпи Григорія Грабовича Анни Процик
Леоніда Рудницького Теодора Костюка

Панель-дискусія відбудеться у неділю,
5 березня 2017 р. о год. 2:30 пополуноді
в приміщенні УВАН

206 West 100th Street. New York, N.Y. 10025
Tel.: (212) 222-1866

Оркестра привезла з України понад 40 концертів

Теодор Кухар звернувся до публіки з розповіддю про традиції української класичної музики.

Левко Хмельковський

НЮ-БРАНЗВІК, Нью-Джерзі. – У США триває серія концертів Національної заслуженої академічної симфонічної оркестри України. Диригенти – Теодор Кухар і Володимир Сіренко.

Т. Кухар народився 31 травня 1963 року в Нью-Йорку, зростає у Клівленді, і є сином вчительки музики Ганни Придаткевич та онуком скрипаля і композитора Романа Придаткевича, організатора Української Консерваторії в Нью-Йорку, співорганізатора Товариства Прихильників Української Музики. Т. Кухар виступав як скрипаль у складі провідних оркестрів Клівленду і Гельсінкі, був диригентом оркестру в Південній Африці, Фінляндії, Австралії, Естонії, Чехословаччині.

В. Сіренко народився 1960 року на Полтавщині. Він – лауреат Національної премії ім. Тараса Шевченка, Народний артист України, професор Національної музичної академії України ім. Петра Чайковського.

З оркестрою приїхав випускник Королівської академії музики у Лондоні, лауреат престижних фортепіанних конкурсів Олексій Гринюк, який нині проживає у Великобританії. Концерти О. Гринюка відбулися в країнах Європи, у США, Мехіко, Марокко, Японії. Саме він був солістом на концерті у Нью-Бранзвіку.

Ще один соліст – Діма (Дмитро) Ткаченко — сучасний український музикант-скрипаль, викладач, громадський діяч. Народився в Києві. Почав грати на скрипці й фортепіані в шість років. Навчався в Києві та Лондоні. Д. Ткаченко — лауреат міжнародних конкурсів у Варшаві, Києві та в Оденсе (Данія).

Концерти почалися 18 січня на

Флориді і закінчаться 22 березня у Каліфорнії.

Концерт в Нью-Бранзвіку 19 лютого оркестра розпочала „Карнавальною увертюрою“ Антоніна Дворжака, однією з п'яти увертур відомого чеського композитора, засновника чеської національної музичної школи.

Київська оркестра виконала „Концерт ч. 3 для фортепіано з оркестром до мажор“ Сергія Прокоф'єва, який композитор написав 1921 року у Франції, хоча почав його готувати ще 1916 року. Вперше концерт виконали 16 грудня 1921 року в Чикаго. Композитор народився в Україні, на Донеччині. У 1918 році він виїхав до США, але 1936 року повернувся в СРСР, де зазнав переслідувань, а його дружина була засуджена на 20 років позбавлення волі в таборах суворого режиму.

Особливо значимим було виконання „П'ятої симфонії“ Дмитра Шостаковича. Розпочався рік 80-річчя Великого терору в СРСР, коли у 1937 році особливо шаленіли сталінські репресії. І саме того року, від квітня до липня, композитор у надто драматичній ситуації писав свою симфонію. Сам він перебував у загрозовому становищі. У 1936 році влада розпочала переслідування Д. Шостаковича. Його твори, як вважали критики, не відповідали засадам соціалістичного реалізму, були надто складними для робітничо-селянської маси. При тому щойно був страчений покровитель композитора маршал Михайло Тухачевський. А за звичаєм того часу усе оточення „ворога народу“ мало бути репресоване.

30-річний композитор назвав нову симфонію „Відповіддю радянського композитора на справедливу критику партії“. Перше виконання відбулося 21 листопада 1937 року

в Ленінграді. Грала філярмонічна оркестра під управлінням Євгенія Мравинського. Залю зустріла твір захоплено і критики мусіли промовчати: талант виявився для них недосяжним. Відтоді ця симфонія стала одним з найпопулярніших творів Д. Шостаковича.

Але недруги зачалися. У 1946 році партія звинуватила композиторів Д. Шостаковича, С. Прокоф'єва і Арама Хачатуряна у „формалізмі“, „буржуазному декадентстві“ і „припущенні перед заходом“. Д. Шостаковича звільнили з роботи в Московській консерваторії. Його твори вилучили з репертуарів, від них відмовлялися театри. А він написав гостросатиричний твір „Антиформалістичний райок“, вперше виконаний лише через 50 років.

Програма виступів київської оркестри у США різноманітна. У

Нью-Джерзі та інших штатах прозвучать твори Сергія Рахманінова, Джузеппе Верді, Петра Чайковського, Ігоря Стравінського, сучасних українських композиторів Євгена Станковича, Роберта Шумана.

У Нью-Бранзвіку маестро Т. Кухар звернувся до публіки (зала була вщерть повна і тепло вітала гостей) з розповіддю про історію і традиції української класичної музики. Оркестра виконала увертюру з опери „Тарас Бульба“ Миколи Лисенка. Додатково до програми О. Гринюк грав один з полонезів Фредерика Шопена, а оркестра – „Слов'янський танець“ А. Дворжака.

Численні українські гості театру висловили подяку виконавцям. З ними сфотографувалися диригент Т. Кухар і Галина Горностай, яка очолює групу других скрипок.

Відділ ОДВУ має ім'я героя

Уляна Процюк

ЛІГАЙТОН, Пенсильванія. – 20 листопада 2016 року на оселі Організації Державного Відродження України (ОДВУ) ім. Олеся Ольжича відбувся традиційний День Подяки.

Свято відкрила культурно-освітня референтка Центральної Управи ОДВУ д-р Павлина Головяк, яка привітала голову д-ра Мирослава Кия, гостей та пароха церкви св. Володимира в Палмертоні, Пенсильванія, о. Володимира Барана, який промовив молитву та поблагословив їжу.

Програму розпочала традиційним танцем „Привіт“ дитяча танцювальна група „Традиційні українські танцюристи св. Марії“ під керівництвом Володимира Милиничика з Алентавну при Українській православної церкви св. Марії. Група також виконала танці „Гуцулка“, „Козачок“, „Чумака“ та інші, а закінчила славновісним „Гопаком“. Танцювальна група під керівництвом В. Милиничика зросла до 28 танцюристів різного віку з різних околиць Пенсильванії.

М. Кий висловив своє захоплення майстерністю малюків та побажав їм всього найкращого в їхньому майбутньому.

На День Подяки новостворений в Лігайтоні 57-ий Відділ ОДВУ ім. Маркіяна Паславського вшанував свого патрона. М. Паславський був народжений в Америці, але мав українське серце, яке наказало йому йти на бій за свободу і повну незалежність всіх українців.

Прийнявши українське громадянство, він вступив в лави батальйо-

Поклали квіти до портрета героя.

ну „Донбас“ в 2014 році, а опісля до Національної гвардії під псевдом „Франко“, щоб боронити Україну від російського агресора. В бою під Іловайськом М. Паславський був поранений, а 19 серпня 2014 року загинув. Похований він в Києві на Аскольдовій могилі 26 серпня 2014 року. Він був зразковим пластуном і американцем з українським серцем.

57-ий Відділ ОДВУ гордий нагодою мати ім'я героя, який віддав своє життя за вільну і незалежну Україну. Реферат про М. Паславського виголосила Уляна Процюк.

Теодор Кухар і скрипаль Галина Горностай з українськими гостями театру. (Фото: Левко Хмельковський)

ПОДІЇ В УКРАЇНІ

Вшановано пам'ять полеглих у бою під Крутами

Ольга Артемчук

КИЇВ. – 30 січня у молодіжній залі Київського міського будинку учителя було вшановано пам'ять молодих людей, що загинули 1918 року у бою під Крутами. Видавництво „Смолоскип“ спільно з Українським інститутом національної пам'яті, громадською організацією „Український світ“, групою військово-історичної реконструкції „Повстанець“ та Київським міським будинком учителя відзначило 99-ті роковини бою під Крутами, під час якого київська молодь захищала Україну від навали більшовиків.

Поети, історики і громадські діячі говорили про героїв, ситуацію в країні і незасвоєні лекції історії.

Ведуча вечора, заступник директора з наукової роботи Національного історико-меморіального заповідника „Биківнянські могили“ Тетяна Шептицька у промові підкреслила: „Їхня боротьба затримала на чотири дні московські війська і в перспективі дала змогу урядові УНР укласти Брест-Литовський мирний договір. Вони відстояли незалежну Україну. Те саме відбувається і зараз на схо-

ді країни. Нам усім страшенно боляче, що бійці продовжують гинути, але ми маємо пишатися тим, що вони ведуть боротьбу“.

Про актуальність подій під Крутами у контексті сучасної геополітичної ситуації в Україні говорив історик Павло Подобед.

Громадський діяч Олесь Доній наголосив, що важливо пам'ятати не лише саму подію, але й імена полеглих – сотника Андрія Омеляченка, Володимира Шульгина, Павла Кольченка та інших. О. Доній згадав також події Революції на граніті, у якій він брав участь ще студентом. Тоді, на початку 1990-их років, прогресивна молодь теж повірила у незалежну Україну і стала на її захист.

Виступили письменники Дарина Гладун, Олег Коцарев, Сергій Пантук, Олена Степаненко, Дмитро Лазуткін та Павло Коробчук, які прочитали свої поезії й окреслили власне бачення трагічних подій під Крутами.

Музичний гурт „Телері“ виконав декілька пісень у фолк-роковому стилі. Один з музикантів гурту, Віктор Тімохін, нещодавно повернувся зі служби в українському війську.

Воїн-філателіст привіз виставку з фронту

Юрій Заблоцький (в однострої) з юними учасниками зустрічі в музеї Богдана Лепкого. (Фото: Тетяна Будар)

Тетяна Будар

БЕРЕЖАНИ, Тернопільська область. – В обласному музеї Богдана Лепкого 16 січня відкрито філателістичну виставку „Зима, що нас змінила“ відомого колекціонера, бійця батальйону Добровольчого українського корпусу „Правий сектор“ Юрія Заблоцького. Разом з вояком-філателістом до Бережан завітав колекціонер Володимир Ханас з Тернополя.

Психолог за освітою, філателіст за покликанням, працівник однієї з компаній зв'язку, пластун Ю. Заблоцький – нині командир сотні вогневої підтримки, один із бійців, які тримають перші лінії оборони (одна з них була в селі Піски біля Донецького летовища). На фронті він освоїв фах мінометника.

Експозицію виставки складають 80 аркушів філателістичних матеріалів, присвячених новітній історії Укра-

їни. У 2016 році, на III Міжнародній філателістичній виставці в Одесі, колекція Ю. Заблоцького була відзначена бронзовою медаллю. Колекціонер розповів, що експозицію макетував в Авдіївці у перервах між боями, а виставкові аркуші друкував у місті Дніпро, де був у відпустці.

Окрасою колекції є перші поштові марки незалежної України повними аркушами, конверти з відбитками календарних та спеціальних штемпелів з прифронтової зони.

Учасники зустрічей оглянули й бойові нагороди воїна-філателіста, зокрема нагрудний знак „За оборону Донецького летовища“. Оборона тривала 242 дні.

Учасники зустрічей одержали в подарунок марки, видані за проектом „Власна марка“, присвячені 25-річчю „Нобелівських читань“ на Тернопіллі. Думками про виставку, плідну діяльність її автора поділився В. Ханас.

Відкрили меморіальну дошку Григорієві Скибі

КОНОТОП, Сумська область. – 11 лютого в місті відбулось урочисте відкриття меморіальної дошки Григорієві Скибі – видатному воякові, який майже 30 років боровся за незалежність України.

Його життя дослідив керівник благодійного фонду „Героїка“ Павло Подобед під час роботи над книгою „З-під Конотопу до Аризони: невідані історії вояків Армії УНР“. Зрештою фонд „Героїка“ вирішив увічнити козака 4-ої Сірожупанної дивізії меморіальною дошкою.

Г. Скиба взяв участь у збройній боротьбі за незалежність України (1918-1920), разом з українським військом потрапив до таборів інтернованих в Польщі, повернувся до України, у 1941 році зголосився до ОУН(б), а невдовзі сформував та очолив підпілля на Конотопщині. Як окружний провідник, він провадив боротьбу проти більшовиків до свого арешту у 1946 році й залишився переконаним самостійником до самої смер-

ти в більшовицькому концентраційному таборі.

На початку цього року, з метою популяризації постаті Г. „Героїка“ видала історико-просвітницьку книжечку, що поширювалася в Конотопі та його околицях. У конотопських газетах з'явилися статті про видатного земляка, а в етері – телевізійні сюжети.

Урочисте відкриття пам'ятної таблиці відбулось з участю громадськості, конотопського міського голови Артема Семеніхіна, почесної варти та оркестри Збройних Сил України.

Освячення дошки, скульптором якої виступив Олександр Михайличенко, здійснив протоєрей Української Православної Церкви Київського Патріархату Анатолій Ілюсін.

Того ж дня у приміщенні Центральної міської бібліотеки відбулась публічна лекція П. Подобеди з історії визвольних змагань на Конотопщині в січні 1918 році.

Громадська організація „Героїка“

Протоєрей Анатолій Ілюсін освячує меморіальну дошку Григорієві Скибі.

Sponsored by the
UKRAINIAN HERITAGE STUDIES CENTER
OF MANOR COLLEGE

MANOR COLLEGE

TREASURES OF UKRAINE

Comprehensive Tour of Ukraine with Dr. Adriana Helbig

Associate Professor of Music at the University of Pittsburgh

June 16 - June 30, 2017

Visit the cities of Kyiv, Kamianets Podilsky, Yaremche, Lviv
* Plus Baturyn, Chernihiv, Kaniv, Pereyaslav Khmelnytskyi,
Dnister River Water Rafting, Zarvanytsia, Rohatyn, Yaremche,
Bukovel Ski Lift Ride, Climb Hoverla Mountain, Verkhovyna, Kolomyia

All inclusive, fully escorted tour - \$2,290

All travel through Scope Travel.
For more information visit www.scopetravel.com
201.463.4656 - email scope@scopetravel.com

MEET Serhii Plokhyy

Mykhailo Hrushevsky Professor of Ukrainian History at Harvard University

Author of THE LAST EMPIRE The Final Days of the Soviet Union and THE GATES OF EUROPE

A thrilling tale of Soviet spy craft, complete with exploding parcels, elaborately staged coverups, double agents, and double crosses, THE MAN WITH THE POISON GUN offers unparalleled insight into the shadowy world of Cold War espionage.

BOOK PRESENTATION & SIGNING Friday, March 10, 2017 at 7 p.m.

Admission: \$15;
\$10 members and seniors; \$5 students
(includes gallery access, light reception)

THE MAN WITH THE POISON GUN

SERHII PLOKHYY

THE UKRAINIAN MUSEUM
222 East 6th Street
New York, NY 10003
www.ukrainianmuseum.org

Пом'янули політв'язня Олексу Тихого

Ольга Погинайко

КИЇВ. – 1 лютого у Будинку вчителя відбувся вечір пам'яті відомого українського політв'язня Олексі Тихого. Співорганізаторами заходу виступили видавництво „Смолоскип“, Безкоштовні курси української мови та Інститут національної пам'яті.

Участь у вечорі взяли син Олексі Тихого Володимир, народний депутат Олексій Рябчин, радник голови Служби безпеки України Ярослав Антоняк, колишній політв'язень Василь Овсієнко, правозахисниця Олена Саннікова з Москви, співробітниця Інституту національної пам'яті Ольга Михайлова, директор „Смолоскипа“ Рос-

(Закінчення на стор. 14)

Виступає Володимир Тихий. (Фото: видавництво „Смолоскип“)

Постане пам'ятник Шульгиним

Світлана Орел

КРОПИВНИЦЬКИЙ. – 29 січня, під час відзначення пам'яті Героїв Крут, учасники національно-патріотичних організацій, які пройшли колоною центром міста, на розі вулиць Дворцової та Шульгиних закріпили металеву табличку з написом: „Тут буде встановлено пам'ятник родині Шульгиних“.

Родина Шульгиних дала Українській революції двох видатних діячів – Олександра і Володимира. Перший був міністром закордонних справ Української Народної Республіки (УНР), другий – одним з організаторів київських студен-

тів та гімназистів на захист УНР від більшовицької навали.

Батько їхній Яків Шульгин працював у місті контролером державного банку. Історик за фахом, він став автором праць, деякі з них і досі цінуються істориками („Павло Полуботок, полковник чернігівський“, „Нарис Коліївщини“). Його дружина Любов Устимович, представниця одного із значних українських родів, за сімейними переказами причетних до нащадків гетьмана Полуботка, була людиною освіченою і мала безперечний вплив на своїх чотирьох дітей, двоє з яких – Володимир та Микола народилися у Єлисаветграді.

Доповідь і фільм

НЕДІЛЯ, 12 БЕРЕЗНЯ 2017 р. о 2-й год. пополудні

Виступлять:

д-р Флоріка Захарія, запрошений куратор виставки і бувша головна реставраторка відділу текстильної реставрації Музею мистецтва Метрополітен

Любов Волинець, співкуратор виставки і куратор народного мистецтва Українського Музею

Вступ: \$15;
\$10 члени УМ, сеньйори;
\$5 студенти

ВІДЛУННЯ КАРПАТ. Текстильні матеріали та їхня специфіка на території румунських та українських Карпат

ОСТАННЯ НАГОДА!
Виставка закривається
12-го березня 2017 р.

Після доповіді буде показано фільм

Сергія Паражанова

ТІНІ ЗАБУТИХ ПРЕДКІВ

(1965). Укр. мовою з англ. субтитрами

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ
222 East 6th Street
New York, NY 10003
212-228-0110
www.ukrainianmuseum.org

The Ukrainian Museum's film program is supported, in part, by public funds from the New York City Dept. of Cultural Affairs, in partnership with the City Council.

Ваш Банк продали... ЗНОВУ?

UKRFCU - ті самі власники вірно служать громаді з 1952 року

Заощаджуйте з UKRFCU - порівняйте наші ставки

9 MONTH SHARE CERTIFICATE
1.09% Interest Rate
1.10% APY*

17 MONTH SHARE CERTIFICATE
1.39% Interest Rate
1.40% APY*

24 MONTH SHARE CERTIFICATE
My Choice "Bump Up" Option**
1.24% Interest Rate
1.25% APY*

60 MONTH SHARE CERTIFICATE
My Choice "Bump Up" Option**
2.37% Interest Rate
2.40% APY*

Розбудуйте своє майбутнє з UKRFCU!

DISCLOSURE:

*APY = Annual Percentage Yield. **My Choice allows a one-time rate increase corresponding with current advertised 24-month or 60-month UKRFCU certificates. The new rate will remain in effect until the certificate maturity date. \$500 minimum balance required to open and earn APY. A penalty may be imposed for early withdrawals. Rates displayed are accurate as of 02/03/2017 and subject to change without notice. Must be member or sign-up for membership in the UKRFCU to qualify. New memberships are subject to UKRFCU membership terms and disclosures (see membership eligibility at www.ukrfcu.com or inquire at any UKRFCU location).

Federally Insured by NCUA

UKRFCU.com
Ukrainian Selfreliance Federal Credit Union

215-725-4430

Влада і громада...

(Закінчення зі стор. 3)

мірою відчуває активна частина суспільства, проте, стосується це всіх без винятку громадян, які ототожнюють себе і своє майбутнє з Україною. І обов'язково – не з тією, якою її бачать в Кремлі.

Влада стала на шлях економічного колабораціонізму й успішно утримує тут пальму першості. Вона економічно підтримує окуповані території, порушуючи всі можливі й неможливі правила ведення війни. Представники влади заробляють величезні корупційні гроші на енергетичних схемах, постачанні вугілля з окупованих територій, контрабанді товарів тощо. При цьому, чиновники різного рівня та політики публічно лобіюють легітимізацію фінансової підтримки та легітимізацію окупаційного режиму на українських територіях. Мається на увазі як Крим, так і Луганську і Донецьку „народні республіки“ – як і має бути, разом, а не роздільно.

Далі – більше. Групи активістів, які блокують торгівельне і транспортне сполучення з окупантами, піддаються тиску з боку влади, в тому числі фізичному.

Далі – ще більше. Чиновники і політики говорять про те, що окуповані території „не можна називати окупованими“, можна лише говорити про „ефективний контроль з боку Росії“.

У подібній ситуації ми опинимося ще в березні 2015 року, коли парламент ухвалив постанову щодо визнання окупованих територій власне окупованими – але при цьому не назвав окупанта по імені.

Усе це супроводжується все більш нахабним ментальним тиском на гро-

маду.

Зручний спадок від попередників

Режим В. Януковича залишив нинішньому правлячому прошаркові спадок, який останній використовує на повну силу. Тут мається на увазі низка „штучних вододілів“, які так чи інакше працюють на розкол в суспільстві.

До прикладу, війна ідентифікацій – протистояння на мовному ґрунті.

Суть дуже проста: українці мають витрачати свої сили для того, щоб доводити необхідність дотримання своїх природних прав у власній державі. Ми маємо доводити владі, що мова – це фактор національної безпеки. Що в країні з необов'язковою мовою необов'язковими стануть і українці. От тільки влада це дуже добре розуміє. І радісно вцепилася в можливість розділяти і володарювати.

Відкоригувавши ідентичність „руських в Україні“, що після початку війни стало недоречним, і отримавши російськомовних українців, влада не просто не перешкоджає русифікації. Вона їй потурає.

Еліта озброюється проти народу

Це цілком передбачуваний ефект від збільшення соціального розмежування. Влада контролює публічний бюджет, з допомогою якого має можливість закуповувати зброю, боеприпаси, техніку, спорядження. Це логічно. Ми це бачили. Влада контролює силовиків, чудово знає систему їх мотивацій. Має адміністративний апарат, який і в позаштатних ситуаціях може виконувати деякі функції з певною долею ефектності.

Говорячи про владу, еліту, прав-

лячий прошарок, я не відділяю їх від великих фінансово-промислових груп. Простіше кажучи, олігархів чи кланів. Вони є також частиною влади, хоч і не завжди формально. Влада контролює левову частку медіа-простору країни, фінансову систему країни, промисловість. А це – залежність величезної кількості людей.

Еліта озброєна до зубів на всіх фронтах. Тільки не на фронтах протистояння з Кремлем.

Громада проявляє більшу готовність до захисту країни від зовнішньої загрози, ніж правлячий прошарок. Власне, він її вже взагалі проявляти перестав, і зараз активно триває процес схиляння громади до варіанту „реінтеграції“ Донбасу на неприйнятних для неї умовах.

* * *

А тепер уявімо собі на мить, щодесь таки влада допустила такий перегин, який змусив значну частину представників активної частини громади вдатися до якихось активних дій, щоб змусити владу скасувати певні рішення чи вжити певних дій – банальний вуличний протест або акції з тієї ж категорії, що й блокада окупованих територій. Будь-що. І що це закінчилося з перегином у застосуванні сили з боку влади, наприклад, і посиленням протестів.

Інформація стала циркулювати швидше. Висновки стали робитися швидше. Громада впевнилася в необхідності певних дій чи рішень. У такій ситуації, якщо влада обере варіант, який передбачатиме силу, нехай навіть в поєднанні з хитрістю та маргіналізацією протесту, – які в неї будуть опції?

Використання силовиків, апарату примусу, тиск, залякування, пропаганда? Ми це вже проходили. Це і зараз є. Тільки в більш складних формах. Використання публічного бюджету на заходи, спрямовані на

придушення протесту, його дискредитацію через медіа, спрямування енергії в хибний бік тощо.

Проте, влада не втримається, якщо буде стороною в протистоянні.

І тут їм згодиться і мовне питання, і національні питання, і релігійні тощо. Вона згадає про утиски російської мови, яких не було ні до Революції Гідності, ні після. Згадає про російськомовних учасників московсько-української війни.

Можливо, вона тоді й війну війною почне називати, бо зараз називає лише тоді, коли постає питання існування такої от влади.

І от тоді нам будуть розповідати про „громадянську війну в Україні“.

Наприклад, „між україномовними і російськомовними“. А не між владою і громадою. Хоча єдино правильне розмежування буде саме по цій лінії.

Народ, стомлений безглуздя існування такого от правлячого прошарку – бездарного, корумпованого, зарозумілого, такого, що зневажає громаду, з одного боку, – та це й же самий правлячий прошарок з іншого.

І винним в усьому цьому буде останній.

Він цього розмежування не відцурався, поглибив його, продовжує знищувати країну. Від роздрібної торгівлі національним суверенітетом перейшов уже до оптової.

І коли мова піде про його заміну, ротацию, відфільтровування – він обов'язково візьме до рук наявну зброю (хай навіть цілком абстрактну) і спрямує проти громади.

І неодмінно програє.

„Українська правда“

Олександр Солонько – політичний аналітик, громадський активіст, Київ.

Наукове Товариство ім. Шевченка в Америці
Українська Вільна Академія Наук
Український Науковий Інститут Гарвардського Університету
запрошують на

XXXVII Шевченківську наукову конференцію

Програма

Відкриття

Григорій Грабович
Президент НТШ-А

Григорій Грабович
(Гарвардський університет/НТШ-А)
„Становлення рецепції Шевченка: 1861 рік“

Олександр Боронь
(Інститут літератури ім. Т. Г. Шевченка НАНУ)
„Шевченкова псевдонаречена Анна Шарикова: вигадки і факти“

Тамара Гундорова
(Інститут літератури ім. Т. Г. Шевченка НАНУ)
„Циганерія як матриця «Іншого» в українській літературі: Тарас Шевченко і Ольга Кобилянська“

Василь Махно
(Наукове Товариство ім. Шевченка в Америці)
„Скиньте з Шевченка шапку“:
поетичний образ Шевченка в українській поезії
(Антонич, Драч, Римарук)

Закриття
Альберт Кіпа
Президент УВАН

В суботу, 4 березня 2017 року, о 4-й годині по пол.

в будинку НТШ

63 Fourth Ave (між 9-ою і 10-ою вулицями), New York, NY 10003

Сміття хатнє...

(Закінчення зі стор. 1)

ців занепокоїло. Вони зрозуміли, що образ А. Садового як умілого господарника, проєвропейського реформатора, бездоганного сім'янина і практикуючого християнина працює вже не лише на його авторитет у Львові, але й в усій Україні. Логічно виникла версія про майбутні президентські амбіції А. Садового. І це вже, власне, не лише здогад. Минулого року, саме напередодні пожежі у Грибовичах, переможцем у загальноукраїнському опитуванні „Альтернативний кандидат на посаду президента України“ став саме він, А. Садовий.

Отже, підпал, на цьому тлі виглядає в очах багатьох львів'ян і нелів'ян нібито більш ніж ймовірним – як спосіб завчасної дискредитації „Самопоміч“ й особи її голови. Тепер же набутий ним політичний капітал може не вийти живим зі „сміттевого колапсу“.

Так усе чи не так, дається видіти згодом. Покищо далеко не всі вірять у варіант підпалу. У самому Львові А. Садовий має критиків не менше, ніж прихильників. Зокрема йому дорікають за невміння передбачити грибовичівську трагедію, за безініціативність щодо будівництва модерного сміттєпереробного підприємства чи бодай сміттєпереробної лінії. Певна річ, опоненти „Самопоміч“ не втомлюються також нагадувати, що А. Садовий – один з немалих медіа-магнатів в країні: йому належать телевізійний „Канал 24“, „Радіо 24“, Телерадіоканал „ЛЮКС“, інформаційна веб-сторінка

„Zaxid.net“. Певно, що з такими засобами можна хоч який привабливий образ посади створити.

Як же сам міський голова Львова оцінює непросту ситуацію, в якій він опинився? З багатьох інтерв'ю А. Садового останніх місяців, якщо вибрати з текстів найхарактерніші речення, складається така ось картина:

„...За час сміттевої проблеми від держави навіть на міліметр ніхто не поміг... Ми маємо домовленість з Європейським інвестиційним банком, він готовий виділити нам 75 млн. євро, щоб ми рекультивували існуючий полігон і збудували нову фабрику. Уже пів року ці документи лежать без руху у Міністерстві регіонального розвитку. Повне блокування! Мені прикро і соромно говорити про це. Я розумію, якби „Самопоміч“ вела себе у Верховній Раді так, як це комусь хочеться, то наші питання були б негайно вирішені... Використання політичних інструментів в Україні доходить до абсурду... Я дуже компромісна людина. Завжди знаходив спільну мову з кожним урядом в Україні. Але це було виключно в інтересах громади міста Львова. Ніколи не дозволю „Самопоміч“ голосувати у Верховній Раді за закони, які приведуть до руйнації нашої держави... Мій рейтинг мене не цікавить...“.

Шкода, що така біда зі Львовом сталася. Влітку тут повно туристів з Європи. Називають Львів „маленьким Парижем“. Один француз сказав ще краще: „Париж – то великий Львів“.

То ж допоможи, Боже, звільнитися цьому місту від сміття, і не лише хатнього...

УКРАЇНСТВО В СВІТІ

Святкували 10-ліття наукового об'єднання

Дарина Блохин

МЮНХЕН. – Святкування 10-ліття Німецько-українського наукового об'єднання ім. проф. Юрія Бойка-Блохина (НУНО) відбулося 27 січня у залі домівки Української Греко-Католицької Церкви. З вітальним словом виступила президент НУНО Д. Блохин. Вона назвала 12 членів НУНО, які відійшли у потойбічний світ і оголосила хвилину мовчання.

З вітальним словом виступив консул України Ігор Березкін, який вручив вітального листа від Генерального консула України в Мюнхені Вадима Костюка, в якому зокрема було зазначено: „Заснування у січні 2007 році НУНО було символічною відповіддю всім тим, хто намагався критикувати українську діаспору в Німеччині, як таку, що наче б втратила орієнтири та духовні пріоритети. Неоціненним внеском в українську історіографію і в сучасне життя української громади в Південній Німеччині стали наукові дослідження НУНО та особисті доповіді і проекти, міжнародні конференції, книги Дарини Блохин, присвячені найбільш трагічним сторінкам історії українського народу“.

Консул І. Березкін відзначив, що за минулі 10 років НУНО охопила популяризацію україністики у

Учасники академії до 10-ліття Німецько-українського наукового об'єднання.

Західній Європі, видання наукових праць, збірників міжнародних конференцій у Німеччині та Україні, залучення до праці українських вчених в Німеччині, що дає можливість німецьким вченим пізнати давню історію, культуру і надбання України.

На адресу НУНО надійшли вітання з Брно (Чеська Республіка) від Інституту славистики філософського факультету університету ім. Масарика (завідувач відділом славистики д-р Іво Поспішл, завідувачка відділенням україністики доцент Галина Миронова), Тернопільсько-

го національного педагогічного університету ім. Володимира Гнатюка (ректор д-р Володимир Кравець), відділу освіти Калуської районної державної адміністрації Івано-Франківської області (начальник відділу Оксана Савчук), Німецько-українського академічного товариства з Берліну (голова Ольга Гаращук, управителька з міжнародних питань Центру молекулярної медицини ім. Макса Дельбрука д-р Оксана Зойменіхт), Переяслав-Хмельницького державного університету ім. Григорія Сковороди (ректор д-р Віктор Коцур), Ніжинського дер-

жавного педагогічного університету ім. Миколи Гоголя (ректор д-р Олександр Самійленко), Ужгородського національного університету (ректор д-р Володимир Смоляк) та інших наукових та громадських організацій.

Після зачитання вітальних листів Д. Блохин вручила Почесні грамоти д-рові Марті Оберравх-Мельничук та проф. Гергардові Май, а також подяки активним членам НУНО.

Президент Д. Блохин подала звіти НУНО, Історико-філологічної комісії та роботи з університетами та науковими інституціями України за 2014-2016 роки.

Потім були зачитані звіти комісії – культурно-мистецької та філософської, суспільно-економічної, сучасної політики і історії України. Відбулося обговорення плянів і проєктів роботи НУНО на майбутнє.

Д. Блохин подякувала за співпрацю д-ру М. Мельничук, докторантові УВУ Тарасові Федорові, радникові Баварського дому „Одеса“ в Україні Вальтерові Карлові, фольклористам Любі і Душану Владикам та іншим.

Присутні переглянули фотомонтаж „З історії НУНО та її засновників“. Дискусії продовжилися за столом з приємним концертом і музикою, організованою д-ром Тарасом Бережанським.

ПОСТАТІ

Кость Штепа був видатним орієнталістом

Олександр Панченко

3 грудня минуло 120 років відтоді, як у Лохвиці, в родині священика з німецьким етнічним корінням, народився Кость Штепа – український історик-візантист, науковий дослідник і викладач історії, етнограф, від 1927 року – професор, декан історичного факультету Київського університету (1934-1941), ректор цього університету у 1941-1942 роках.

Спочатку він навчався в Полтавській духовній семінарії, а згодом, від 1915 року, на історико-філологічному факультеті Петербурзького університету. З другого курсу університету перейшов до військового училища, брав участь у Першій світовій війні. У 1920-1921 роках К. Штепа учителював у місті Ромни, потім переїхав до Ніжина, де продовжив навчання в Інституті народної освіти, який закінчив з відзнакою.

К. Штепа досконало володів німецькою мовою, добре знав давньогрецьку, французьку та англійську мови. Докторську дисертацію захистив восени 1927 року в Одесі. У Ніжині К. Штепа викладав майже 10 років, двічі обирався деканом факультету соціального виховання, від 1930 року став завідувачем кафедри історії стародавнього світу і середніх віків Київського університету, одночасно – старшим науковим співробітником Академії Наук Української РСР, а від 1931 року – головою Комісії з історії Візантії.

На початку 1930-их років К. Штепа фактично очолював в Україні усю роботу в царині орієнталістики. 13 лютого 1934 року К. Штепа був переведений до новоствореного

Історико-археологічного інституту, де працював до 21 листопада 1934 року, коли цей інститут було ліквідовано. Науковець був заарештований 18 березня 1938 року і упродовж 1938-1939 років перебував під слідством з звинуваченням в українському буржуазному націоналізмі та зв'язках з чужинською розвідкою.

Через шість місяців ув'язнення визнав себе винним у тому, що учасники націоналістичної організації плянували повстання в Києві і вбивство Сталіна. Собі відводив роль керівника терористичної групи. Після несподіваного звільнення йому повернули професорське звання та посаду завідувача кафедри стародавньої історії Київського університету.

В часі Другої світової війни К. Штепа перебував в окупованому Києві. Після створення Київської міської управи він був затверджений на посаді завідувача відділом культури та освіти й зміг налагодити роботу. На цій посаді він сприяв розв'язанню архівної справи, відкриттю Української Академії Наук, функціонуванню видавництва „Школа“, створенню Всеукраїнської учительської спілки. Чимало зусиль докладав для відновлення роботи Київського університету, більшість викладачів і студентів якого разом з матеріальною базою було евакуйовано до Казахстану. У листопаді 1941 року К. Штепа був призначений ректором університету. До певної міри в університеті вдалося проводити курс українського національно-визвольного руху. Проте розгорнути й налагодити функціонування університету в повному обсязі не вдалось і згодом його

закрили.

В часі німецької окупації К. Штепа редагував українську газету „Нове українське слово“, працював науковим консультантом Музею-архіву перехідної доби Києва. 1943 року він назавжди залишив Київ. На еміграції у Німеччині очолював редакцію російськомовного журналу „На досуге“, розрахованого переважно на примусово вивезених до Німеччини осіб, викладав російську мову й літературу в американській армійській школі.

Від 1952 року К. Штепа мешкав у США, співробітничав з Американською комісією за визволення, радіостанцією „Свобода“, відновив дослідницьку роботу. 20 серпня 1948 року МГБ СРСР оголосив розшук К. Штепи, проте 27 лютого 1956 року постановою КГБ при Раді міністрів УРСР розшук було припинено, хоча його місце перебування було відоме. Помер К. Штепа 19 листопада 1958 року у Нью-Йорку.

Син К. Штепи Еразм (1925-2008) у 1944 році був призваний до Вермахту, потрапив у полон, був засуджений до 20 років ув'язнення. Після звільнення отримав педагогічну освіту, викладав німецьку мову, був перекладачем. Провів останні роки життя і помер в Фрідріхсгафені (Німеччина). Дочка Аглая, в заміжжі Горман (1924-2013), працювала професором у коледжі, в подальшому, до кінця життя, жила в Галфпорті, Флорида.

Спогади К. і Е. Штепів передмовлюються вступними нарисами А. Горман (Штепи) „Інша сторона медалі“. У книгу також включені в перекладі російською мовою два уривки з її неопублікованого руко-

Кость Штепа

пису під наголовком „My Story“ і „Це було в Києві“, які вперше опубліковані в нью-йоркській газеті „Новое русское слово“ у 1967 році. Вона була авторкою цікавих спогадів про своє життя в СРСР, Німеччині та США, зуміла виховати і поставити на ноги шістьох дітей.

У праці „Єшовщина“ К. Штепа зазначав: „З яких би людей не складався наш народ, для нього не закритий, не може бути закритий шлях до порятунку, який може бути пройдений, ціною великих і страшних спокутих жертв. Чимало їх вже принесено. Чимало залишається їх і попереду. Але скільки б їх не було, всі вони розчиняються в тій найбільшій жертві, яка була принесена на Голгофі – за всіх однаково: за байдужих, за тих, що відрікаються та глумляться, за зрадників, за ганьбителів і гонителів“.

Лохвиця, Полтавська область

МИСТЕЦТВО

Виставка єднає українську душу з вірменським серцем

Георгій Лук'янчук

КИЇВ. – 3 лютого у Київському міському будинку вчителя відбулося урочисте відкриття виставки Марини Саркісян „Українська душа з вірменським серцем“. Знайомство з художницею М. Саркісян відбулося у рамках патріотичного освітнього проєкту „Скарби нації“, де вперше була представлена серія панно „Хачкари у петриківському розписі“ та серія „Берегиня“.

Це була презентація творчого доробку

художниці, майстра петриківського розпису, члена Національної спілки майстрів народного мистецтва України, члена Спілки дизайнерів України М. Саркісян – українки вірменського походження, майстрині декоративно-прикладного мистецтва.

Виставка відбувається вперше в Україні і присвячена вірменським „хачкарам“ та петриківському розписові – пам'ятках, що визнані ЮНЕСКО Світовою культурною спадщиною людства. Кожне з 13 панно серії являє собою зображення хреста-каменю (хачкара) – споконвічного символу вірменського народу – в обрамленні петриківського розпису. Саме слово „хачкар“ включає в себе два вірменських кореня. „Кар“ в перекладі з вірменської мови означає „камінь“, а „хач“ – „хрест“.

Триває Міжнародне десятиліття зближення культур (2013-2022), оголошене резолюцією Генеральної Асамблеї ООН. Катедра міжнародного туризму Факультету готельно-ресторанного і туристичного підприємництва, Катедра музеєзнавства і пам'яткознавства Факультету культурології, Наукова бібліотека Київського національного університету культури і мистецтв та Київський міський будинок вчителя розпочинають у 2017 році цикл зустрічей із сучасними майстрами автентичних народних ремесел та прикладного декоративного мистецтва у рамках Культурологічної студії „Автентика“. Авторська виставка М. Саркісян – перший проєкт циклу – триватиме до 3 березня.

Марина Саркісян на виставці „Українська душа з вірменським серцем“. (Фото: Георгій Лук'янчук)

Графіка з катівень на Донбасі

Георгій Лук'янчук

КИЇВ. – У Національному музеї історії України 17 грудня 2016 року відкрилась виставка „Діра. Серпень чотирнадцятого. Досвід ненасильницького культурного спротиву“, яку складають роботи художника Сергія Захарова, що були використані ним у графічно-

му романі „Діра“.

Влітку 2014 року на вулицях Донецька, захопленого окупантами, почали з'являтися роботи в стилі вуличного мистецтва, автори яких висміювали нову владу так званої „ДНР“ та її поплічників.

Суспільний розголос був настільки великим, що полювання на невідомих творців розпочали

Сергій Захаров. „Кати з Донецька“.

Художник Сергій Захаров (ліворуч) та автор текстів роману Сергій Мазуркевич з гостями виставки.

професіонали з російських спецслужб. На жаль, їм вдалося захопити С. Захарова – творця зухвалих графіті. Він пережив полон, торттури, інсценізацію розстрілу. У неволі дав собі обіцянку – якщо залишиться живим, то намалює все, що пережив. І він дотримався цієї обіцянки.

Тепер його твори можуть побачити всі відвідувачі музею історії. Вони стали унікальним свід-

ченням про те, що відбувається в тюрмах, в камерах тортур, підвалах окупованого Донецька, де не бувають фотографі і телеоператори. Вони переносять людей у важке літо 2014 року, у окупований Донецьк, в якому залишилося лише два кольори – чорний і білий. На окремих столах розміщені графічні малюнки, які ввійдуть до другої книги унікального художника.

Пом'янули політ'язня...

(Закінчення зі стор. 11)

тислав Семків.

Поезії Василя Стуса, а також свої власні читали молоді поети Елла Євтушенко, Алла Миколаєнко і Дмитро Лазуткін.

Вечір розпочався з лекції історика О. Михайлової, яка нагадала присутнім основні моменти з життя О. Тихого та показала ряд цікавих фотографій.

В. Тихий розповів про історію їхньої родини, про школу, в якій працював його батько, про перші роки його вчителювання, пригадав свою участь у перепохованні О.

Тихого, В. Стуса та Юрія Литвина в Києві, на Байковому кладовищі, у 1989 році.

Народний депутат О. Рябчин розповів, що було зроблено у Верховній Раді, аби 90-ліття від народження О. Тихого відзначався на державному рівні. Зокрема, створюється єдиний проспект О. Тихого, який має з'єднати чотири міста Донецької області – Слов'янськ, Краматорськ, Дружківку й Костянтинівку, а також поділився планами про випуск у цьому році пам'ятної марки й монети.

В. Овсієнко був спілкамерником О. Тихого в Кучино, на власні очі бачив його страждання від нестерпного болю. Востаннє він бачив О.

Тихого 7 березня 1984 року. Коли у таборі дізналися про смерть О. Тихого, то через 40 днів, за пропозицією Левка Лук'яненка, відзначили цей день відмовою від їжі й мовчанням.

О. Саннікова зачитала кілька листів О. Тихого до дружини, опублікованих в одному із номерів самвидавного бюлетеня „Сторінка в'язня“.

Саме завдяки таким людям як О. Тихий, В. Стус, В. Овсієнко, нині СБУ кардинально відрізняється від колишнього КГБ, наголосив радник голови СБУ Я. Антоняк і додав, що завданням СБУ є зробити все, щоб донецька земля, яка дала Україні таких патріотів, як О. Тихий, залишилася назавжди у складі України в

жодному разі не шляхом тотального знищення, а шляхом повернення до нашої держави.

Р. Семків наголосив на двох речах, які, на його думку, заслуговують нині особливої уваги. Перша – це пам'ять про те, що важило таким людям як О. Тихий. І саме задля цього, власне, й працює видавництво „Смолоскип“. Друга річ – це віра, адже у 1976 році, пишучи „Мову-народ“, О. Тихий мав цю віру, мав упевненість, що рано чи пізно українська мова посяде гідне місце. Тож коли нам у якийсь момент цієї впевненості забракне, варто пригадати його та інших дисидентів, бо кожна невелика справа працює на те, що зміни таки відбудуться.

НОВІ ВИДАННЯ

Вийшла книга про Голокост

Світлана Орел

Василь Даценко. „За те, що євреї“. Кропивницький. Видавництво: Імекс ЛТД. 2015. 176 стор.

КРОПИВНИЦЬКИЙ. – 31 січня у обласній науковій бібліотеці ім. Дмитра Чижевського відбулася презентація книги історика, краєзнавця Василя Даценка „За те, що євреї“.

Родина Бутовецьких з тодішнього Кіровограда стала жертвою Голокосту під час окупації гітлерівцями міста. Спочатку вони забрали батька родини. Матір і сина-підлітка Йосипа переховував сусід Семен Чернов, пізніше вони переселились до Златопільського гетто, звідки були забрані на розстріл. Юнакові вдалося втекти, але він потрапив до рук нацистів і був вбитий разом з іншими єврейськими дітьми.

Перед втечею Йосип встиг залишити свої записи С. Чернову. Їх закопали на городі і у 1946 році передали родичам хлопця в Одесу. І лише у 1974 році, наводячи порядок на дачі, один з них – Лео-

нід Пупкін знайшов ці записи, які тепер стали документальним свідченням Голокосту (копія їх зберігається у музеї нинішньої синагоги Кропивницького) та частиною книги В. Даценка „За те, що євреї“.

Під час презентації видання вчителька Олександра Бикова-Кулик, яка разом зі своїми учнями досліджувала записи Бутовецького та відомий усьому світові щоденник Анни Франк, зауважила, що їхні думки перегукуються, хоча Йосип робив записи на два роки раніше і у іншій країні.

Емоційним поштовхом до написання цієї книги, за словами автора, стало плундрування пам'ятника жертвам Голокосту, який з'явився у місті одним з перших в Україні – у 1990 році, а кілька років тому невідомі вандали пошкодили його і залишили непристойні написи. Він встановлений якраз у тому районі, де розпочинались протитанкові рови, у які скидали тіла розстріляних. За приблизними підрахунками у області було вбито близько 12 тис. євреїв.

На місці страт встановлені пам'ятні знаки, як, наприклад, у Гайворонському районі, де кілька років тому такий з'явився з ініціативи журналіста, редактора газети „Україна-Центр“ Юхима Мармера. У Голованівському районі меморіал звів Леонід Шмаєвич. Але скільки ще ярів та урочищ, де про жертви та злочини пам'ятає уже тільки

природа. Та автор книги, який проробив чималу дослідницьку роботу, називає такі місця – Яремів яр, Туріянський яр, Гусарське урочище.

Особливо жакливими були вбивства дітей. Радянська влада вивезла євреїв-спеціалістів, але не звала на їхні родини. Багато дітей-сиріт було зібрано тоді у Новоукраїнському дитячому будинку. Їх розстріляли в Гусарському урочищі. Трупів дітей з Липовеньківського дитячого затрамбували у силосній ямі. Це зробив Сафарбек Коцюев, колишній червоноармієць, який, потрапивши в полон, пішов на службу до гітлерівців і виконував таку криваву роботу.

Причому, як зауважив В. Даценко, усі ці злочини німці не документували, і намагалися створити таке враження, що знищення євреїв відбувається з ініціативи корінного українського населення. Ця цинічна брехня йде на руку Росії, яка й досі не цурається будь-яких міжнародних провокацій. Заслоном на їхньому шляху стане документальна книга В. Даценка. Тим більше, що українці – четверті у світі за кількістю Праведників світу, які рятували євреїв.

Поетична книжка Євгена Цимбалюка

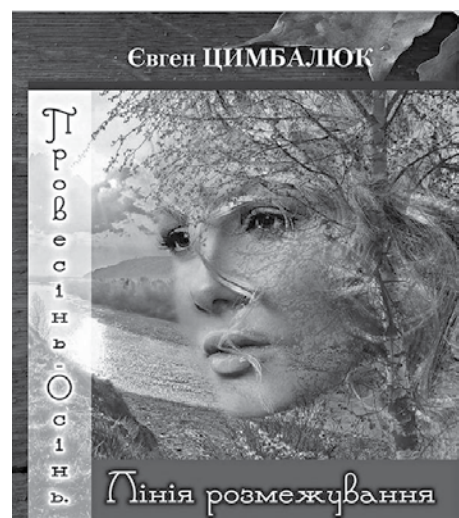
Володимир Ящук

Євген Цимбалюк. „Лінія розмежування“. Рівне. Видавництво „Овід“. 2016. 100 стор.

РІВНЕ. – У Рівному, Дубні та Млинові 24-26 січня відбулися презентації нової поетичної книги письменника Євгена Цимбалюка „Лінія розмежування“. Вона, як зазначив автор, почала зароджуватися тоді, коли на сході України було створено однойменний територіальний кордон – лінію розмежування як зародок примирення. Але в книзі своя лінія розмежування – між людськими душами, між їхнім покликанням і реальним життям втіленням. Тут своя надія і ворожнеча, добре і зло, щире і самолюбне, возвишене і приземлене.

Власне, на ці полюси якраз і звертає головну увагу письменник. Заодно, змальовуючи славні й гіркі реалії України, заохочує до високої відповідальності за її долю та народ. Особливо у розділі „А-ТО – війна“, де наскрізним образом проходять ті, хто поклав заради волі своє життя, хто втратив найдорожче у житті, але при цьому не втратив людяності й честі, хто не вийшов з Іловайського котла і став вічною спокутою тим, хто цього котла заварив.

На відміну від першого розділу, позначеного людським трагізмом і незламною силою волі, інший

розділ книги постає наскрізь ліричним. Він називається „Провесінсь-осінь земна“, і, за назвою, це не тільки проміжок часу, за який людина має збагнути та втілити своє покликання, але й своєрідний духовний орієнтир у напрямку добра, совісті та любові.

Тут зібрані твори, які брали участь в Міжнародному конкурсі „Коронація слова“ і принесли авторів звання лауреата першої нагороди цього конкурсу. Окремі з них стали піснями. Одна з таких пісень (на музику композитора Олександра Бурміцького „Благословення мами і батьків заповіт“ у виконанні заслужених артистів України Олександра та Людмили Бурміцьких прозвучала на презентації „Лінії розмежування“.

Хроніка допомоги фронту

Левко Хмельковський

Степан Герилів. „Наші атланти: незмірна чаша милосердя“. Мелітопіль. Видавничий будинок міської друкарні. 2016. 276 стор.

Редактор газети „Університетське слово“ Бердянського державного педагогічного університету Степан Герилів видав вже другу книжку про бердянських добровольців, які несуть допомогу воякам на сході України. Це – щоденник, у якому від березня до грудня 2015 року занотовані усі події діяльності добровольців. І не тільки.

Окремі розділи містять численні кольорові ілюстрації з цієї теми, поезії С. Гериліва, а також статті ректора університету проф. Ігоря Богданова, заступниці міського голови Бердянська Юлії Дойнової, однієї з засновниць руху „Наші атланти“, професора університету Софії Філоненко, матері воїна, доцента Анетти Омельченко, добровольчині Наталі Іванченко.

Книжку завершують інтерв'ю студентки Аліни Голованової з депутатом міської ради Сергієм Шараєм, який добровільно пішов на фронт, воював на Донбасі, а від квітня 2016 року бере активну участь у діяльності „Наших атлантів“, а також інтерв'ю Лесі Сухом-

Нова книжка Степан Гериліва.

лин і С. Гериліва з добровольцем-підприємцем Павлом Порохнею.

Минуть часи, закінчиться і відійде в історію війна, а хроніка все-народної допомоги фронту, частиною якої є книжка С. Гериліва, залишиться свідченням загальної участі суспільства у боротьбі за незалежність України.

Книжку можна придбати за 15 дол. в агенції „Роксолана“. Адреса: Roxolana, 2200 Route 10, Suite 109, Parsippany NJ 07054, електронна адреса: roxolanaltd@roxolana.com

Казки й оповідання для дітей на кожен порок року

Петруся Савчак

ДЖЕНКІНТАВН, Пенсильванія. – Нова дитяча книжка „Казки й оповідання на кожен порок року“, яку видав Відділ 88 Філадельфійської округи Союзу Українок Америки (СУА), була представлена в Українському Освітньо-Культурному Центрі 13 грудня 2016 року.

Голова педагогічного комітету

СУА від 2005 до 2011 року Христина Р. Швед збирала і впорядковувала колекцію оригінальних розповідей на підставі українських народних переказів та традицій. Є у книжці також послідовні вправи для розвитку мови і навчальних навичок.

Ці оповідання були зібрані для збагачення навчального плану „Світличок“, які СУА організував при своїх відділах. Це були повсяк-

часно нові і життєрадісні матеріали і казки, які прищеплювали гарні звички маленьким дітям.

Х. Швед твердить, що казки і вправи у цій книжці допоможуть дітям розвинути найкращі розумові навички логічного мислення та природних здібностей, служитимуть майстерностям у передшкільній, таким як кольори, числа, рахунки, звірятка і птиці, ярина й ово-

чі, всесвіт, частини тіла, почуття та дружба. Оповідання також передають чудові українські традиції.

Казки написали різні автори, зокрема Ганна Чорнобицька, Іван Керницький, Ніна Мудрик-Мриц, Ніна Наркевич, Роман Завадович, Іванна Савицька. Вони раніше появлялися у журналі СУА „Наше

(Закінчення на стор. 16)

ДО 80-РІЧЧЯ ВЕЛИКОГО ТЕРОРУ

Я збирав свідчення про репресії

Анатолій Ковальчук

В Україні практично не було родини, якої б не торкнулися чорним крилом голодомори і репресії. Не оминули вони й моїх дідів і батьків. Від матері чув розповіді про Голодомор у її рідному селі Косівка (нині Володарський район на Київщині). Змалку знав, що з вини комуністичної влади мої батьки рано осиротіли – мої діди Павло Ковальчук і Лаврін Зоренко були репресовані, зазнали багато поневірянь і страждань. Згодом про злочини комуністичної влади проти нашого народу дізнався з позацензурної літератури, програм „Голосу Америки“ й Радіо Свобода.

Саме тому навесні 1989 року разом з небагатьма учасниками ініціативної групи зі створення Народного Руху України брав участь у вшануванні пам'яті жертв Голодомору на Книшовому кладовищі Борисполя, де ми, всупереч заборонам місцевої влади, на видному місці насипали символічну могилу.

У 1992-1996 роках мені, як відповідальному секретареві Бориспільської районної комісії з питань поновлення прав реабілітованих, вдалося поспілкуватися майже з 400 людей, які зазнали репресій, переважно у формі розкуркулення, або з їхніми дітьми. Люди, які зверталися до комісії, описували в заявах, розповідали усно, як відбувалася колективізація на Бориспільщині, як місцева влада, що складалася здебільшого з нероб і злодіїв, грабувала і нищила міцні селянські господарства. Влада не обмежувалася вилученням у селян усього майна, в тому числі продовольства. Усіх членів родини, в тому числі безпорадних, хворих старих і малих, виганяли з домівок на лютий мороз, викидали з колісок у сніг через вибиті вікна наймолодших братиків і сестричок. При цьому забороняли родичам і сусідам надавати вигнанням тимчасовий притулок у своїх домівках.

Деякі батьки, щоб урятувати дітей, відводили їх до Києва і там залишали напризволяще на вулицях чи базарах з надією, що дітей заберуть до притулків, де вони уникнуть голодної смерті. Такі батьки, якщо

вони самі вижили під час Голодомору, більш ніколи не бачили цих дітей і не знали, як склалася їхня доля.

Були випадки, коли батьки, що мали по декілька малолітніх дітей, усвідомлюючи, що не зможуть усіх їх урятувати від голодної смерті через обмаль їжі, поставали перед страшним вибором: втратити всіх, або дати можливість вижити хоча б одному.

За рахунок інших. Це означало: одних дітей батьки оберігали, підгодовували, іншим не давали їсти зовсім. Наприкінці зими 1930 року влада провела акцію з розкуркулення й вилучення із сіл найбільш дбайливих і поважних господарів. Їх виселяли до віддалених, північних країв Московщини. Чимало людей під час багатоденного транспортування в товарних вагонах вмирали від голоду й холоду (особливо немовлята й особи похилого віку). Конвоїри у хвилини зупинок поїзда викидали померлих дітей з рук матерів і викидали у сніг, де їх з'їдали звірі. Тих, хто пережив важку дорогу, серед тайги виганяли з вагонів у глибокі сніги.

У відповідь на мої звернення до Архангельського обласного управління внутрішніх справ про долю виселених з Бориспільщини людей отримував копії документів, які сільські ради українською мовою складали на депортованих. У них містилася інформація про вилучене майно, склад родини (у багатьох були маленькі діти і старі батьки чи діди), називалася причина адміністративного виселення „ворогів“ на чужину. Найбільшими „провинами“ цих нещасних людей перед окупантами була їхня національність – українці і рід занять – хлібороби.

З розповідей дітей депортованих селян (дехто з них через багато років усе-таки повернувся до рідного краю) з'ясувалося, що більшість членів їхніх родин, хто вижив у дорозі до місць заслання, скоро помирали на чужині. Без теплої одягу, медичної допомоги і нестачі їжі, вони не змогли вижити в дерев'яних бараках.

Україна досі пожинає жахливі наслідки сталінізму

За час роботи в комісії мені вдалося поспілкуватися лише з декількома людьми, що були репресовані у 1937 році і дивом вижили у колимських таборах. Час застосування більшовицьким режимом репресивної політики проти українців можна умовно поділити на декілька періодів. Перший тривав від 1921 року до грудня 1934 року. Другий, найжорстокіший і найкривавіший, від середини грудня 1934 року до початку німецько-радянської війни. Його вершиною були 1937-1938 роки. Третій – до смерті

Сталіна. Четвертий – до падіння комуністичного режиму і проголошення незалежної України

У рамках першого періоду було заборонено діяльність усіх політичних партій і неконтрольованих комуністами громадських організацій, передусім „Просвіти“. У середовищі патріотичної інтелігенції тривали безперервні пошуки ворогів. 19 квітня 1930 року Верховний суд Української РСР виніс вирок у справі „контрреволюційної“ діяльності Спілки Визволення України. Із загальної кількості майже 30 тис. заарештованих осіб показовий судовий процес було організовано над 45 головними „ворогами народу“. Це були відомі науковці, письменники, діячі культури.

У лютому 1932 року понад 50 представників патріотичної інтелігенції на чолі з колишнім головою Центральної Ради Михайлом Грушевським було звинувачено у належності до Українського національного Центру. Незважаючи на відсутність доказів „ворожої діяльності“, їх засудили до позбавлення волі. У наступні роки більшість з цих було розстріляно. 1933 року каральні органи повідомили про викриття „Української Військової Організації“. Серед арештованих опинилися працівники освіти, представники творчої та наукової інтелігенції, які були прихильниками „українізації“. Загалом, в Україні в період репресій 1930-их років було ліквідовано майже 80 відс. творчої інтелігенції.

Другий період терору розпочався 1 грудня 1934 року, коли було вбито Сергія Кірова, одного з найвірніших поплічників Сталіна. Того самого дня термін розслідування справ

арештованих було скорочено до 10 днів, розгляд їх у суді проводився без участі адвоката і прокурора, заборонялось оскарження вироків та подавання клопотань про помилування, а вирок виконувався негайно після винесення. Крім людей, далеких від влади, жертвами репресій стали також колишні революціонери, компартійні й радянські діячі, маршали, народні комісари. Проте більшість репресованих становили мистці, вчителі, науковці, робітники й селяни.

Влада не цуралася етнічних чисток, із прикордонних областей до Сибіру масово виселяли німців, поляків і чехів. У травні 1944 року з історичної батьківщини до Середньої Азії за звинуваченням у співпраці з німцями було депортовано всіх кримських татар.

Безліч фактів свідчать про те, що більшовицькою державою керували терористи, убивці і мародери. Своєї вершини більшовицький терор досяг у 1937 році, коли розгорнулася чергова, найкривавіша „чистка“, що тривала майже два роки. Великий терор розпочався у червні 1937 року чистками Червоної армії і був зупинений 17 листопада 1938 року спільною постановою уряду і партії. Загалом, з січня 1935 року по червень 1941 року у СРСР було репресовано понад 19.8 млн. осіб. Прямі людські втрати в Українській РСР від репресій у 1927-1938 роках становили понад 4.5 млн. осіб.

Більшовицькі репресії призвели до фізичного винищення найбільш активної та інтелектуальної частини нації, понівечили долю багатьох родичів репресованих, морально розтлівали тих, хто плянував і здійснював масові людинобівства, дегуманізували суспільство. За розмахом знищення населення власної країни комуністичний терор не має собі рівних у світовій історії.

Україна досі пожинає жахливі наслідки сталінізму. Потрібні величезні, довготривалі спільні зусилля патріотичної влади і найкращих представників інтелектуально-духовної еліти нації, всього громадянського суспільства для їх подолання.

Анатолій Ковальчук – колишній відповідальний секретар Бориспільської районної комісії з питань поновлення прав реабілітованих, Київська область.

Польща не вірить...

(Закінчення зі стор. 2)

реформувати і зробити ефективною систему держуправління. Поляки не вірять і не розуміють навіть того, наскільки можуть покластися на нас у протистоянні Росії. Саме так, — поляки не вірять, що те, що відбува-

ється між Україною і Росією є „всерйоз і надовго“ з точки зору політики України.

Польща не бачить, з ким їй можна працювати всередині нашої країни. Хто її партнери? Категорично відмовляється вірити в щирість, чесність і договороспроможність і президента, і уряду, і Верховної Ради України, та всієї політичної братії, яку у нас чомусь називають елітою.

Звичайно, різних істеричних кроків поляки не робитимуть. Вони розуміють значення того факту, що ми все ж таки на сьогодні стримуємо Росію. Один з промовців на форумі заявив, що „перший розподіл Польщі стався вже за 20 років після поразки Мазепи під Полтавою, і ми знаємо, хто буде наступною жертвою Москви, якщо Україна програє і цього разу“.

Таке усвідомлення ролі України сидить в польській політиці дуже глибоко. І цим будуть зумовлені намагання та спроби Польщі в найближчій перспективі підтримувати в силу можливостей та ресурсів усе і

усіх в Україні, хто може чинити Росії спротив.

Так, назагал і в принципі поляки могли б і хотіли б глибшої та більшої співпраці. Вони лише не можуть дозволити собі жити зі сприйняттям, що спільний бізнес — це спільно красти. І серед іншого, їм незрозуміло, чому з такою наполегливістю ми забираємо з Польщі в Україну тих діячів, репутація котрих далеко не бездоганна у цьому питанні (але це вже якраз дрібниці).

Розчарування і зневіра Україною. Ось основа нового погляду на нашу державу з польського боку. Я не буду аналізувати, наскільки поляки праві, а в чому помиляються. Скажу лише, що виправити нинішню ситуацію буде нелегко. Якщо хтось у нас взагалі ставитиме таке завдання.

Львівський культурлогічний журнал „І“

Богдан Яременко – дипломат, співзасновник і голова громадської платформи „Майдан закордонних справ“, Київ.

Казки й оповідання...

(Закінчення зі стор. 15)

Життя“, у „Веселці“, яку видавав Український Народний Союз у 1954-1995 роках. Х. Швед оживила казки малювничими сторінками, щоб заохотити дітей оглядати образки і читати оповідання.

За дотацію 15 дол. для Відділу 88 СУА жертводавець отримує книжку, а весь прибуток піде на допомогу сиротам і родинам, потерпілим через агресію російського наїзника у східній Україні. Можна виписувати чеки на: UNWLA Branch 88 на 19 дол. – 15 дол. за книжку та 4 дол. за поштову пересилку і вислати на адресу: UNWLA Branch 88, c/o Olya Jakubowska, 711 East Marwood Rd., Philadelphia, PA 19120. За додатковими інформаціями можна звертатися до Уляни Процюк, тел. 215-235-3709 (вечорами).

Переклад українською мовою: Оксана Тарасюк.

НА ПРОДАЖ \$105,000

Гарне, дуже чисте помешкання/кондомініум з 2-ма спальнями на першому поверсі, із зручною парковкою в Українському селі, Сомерсет, Н. Дж.

Тел.: 908-642-8356

Порядна жінка з України, 42 роки, пошукує працю по догляду за людьми похилого віку. Відповідально, без шкідливих звичок. Смачно готую, добра господиня. Маю гарні рекомендації та великий досвід праці з людьми старшого віку.

Тел. 201-539-6186

Родина Цісіків була музичною

Левко Хмельковський

Відомий продюсер і музикант Алекс Гутмакер з Нью-Йорку, засновник громадської організації і проекту „Незабутня Квітка“, надіслав до „Свободи“ газетні витинки, які нагадали про родину співачки Квітки Цісик, яка після передчасної смерті набула „зіркової“ популярності в Україні. Є нагода нагадати й читачам про цю родину.

9 лютого 1971 року газета вмістила на першій сторінці повідомлення: „У Нью-Йорку помер відомий педагог і скрипаль проф. Володимир Цісик“. Це сталося під час концерту 7 лютого в Українському Музичному Інституті. Разом з дочкою Марією Цісик 57-річний скрипаль грав твори Миколи Фоменка і Джузеппе Тартіні. У перерві з дружиною Іванною і дочками Марією та Квіткою зійшов на другий поверх, де йому стало погано. У дорозі до шпиталю він помер.

В. Цісик народився 20 вересня 1913 року в селі Ліски, біля Коломиї. Освіту здобув у Вищому музичному інституті ім. Миколи Лисенка та консерваторії у Львові, згодом вчився у Празі та Мюнхені. У 1942-1944 роках був концертмайстром Львівського оперного театру. У Байроїті разом з братом-віолончелістом Зеноном Цісіком та Анатолієм Мірошником створив музичне тріо. За рік народилась перша донька Марія. 1949 року родина Цісіків виїхала до США, де В. Цісик 1952 року став співорганізатором і викладачем в Українському Музичному Інституті. Був керівником струн-

ної оркестри. Також був довголітнім членом Українського Народного Союзу. Поховали В. Цісика у Філадельфії.

А. Гутмакер зібрав витинки про концерти Марії Цісик. Антін Рудницький писав у „Свободі“: „Марія Цісик, до речі, чарівна, прегарна, молода жінка, яка, не дивлячись на всю її молодість, на сцені виглядає ще молодшою, піяністка не великого, драматично-монументального віртуозівського типу, але наскрізь романтично-ліричного“.

У статті „Марія Цісик“ А. Рудницький закликав до підтримки української музичної молоді: „Є у нас низка талановитих молодих піаністок – ця сама Марія Цісик, Марта Чапельська, Марта Цирик, Віра Симко, у Філадельфії дві дуже талановиті студентки Лідія Артимів і Клавдія Гоца – чому їх прізвищ не бачимо в програмах наших „великих“ концертів? Чи свята Державности, Листопадове, Шевченківське треба завжди вшановувати тільки виступами хорів і співаків-солістів?“.

Старша сестра Квітки Цісик вчилася гри на фортепіані у концертмайстра Зої Гайдай і Вадима Кіпи, в Українському Музичному Інституті стала ученицею Романа Савицького, а після його смерті перейшла до класу Любки Колесси, потім продовжила музичні студії в коледжі „Джуліярд Скул“.

25 листопада 1961 року її гру

Родина Цісіків (зліва): Квітка, Володимир і Іванна, Марія.

почули по радіо WNYC з програмою творів М. Фоменка. Після цього вона стала постійним акомпаніатором у спільних програмах з батьком. 21 лютого 1965 року піаністка взяла участь у концерті на вшанування Кардинала Йосифа Сліпого, де виступала разом з сопрано Марією Полянськ-Лисогір, баритоном Юрієм Богачевським і композитором Ігорем Соневицьким. Вона виступала з концертами в Нью-Йорку, Філадельфії, Чикаго, Дітроїті, Клівленді, Бостоні, Вашингтоні, Балтиморі, Рочестері. У шлюбі з Брюсом Мерлі мала двох доньок: Олександру та Саман-

ту. Другий чоловік – Джефрі Бейкер. Померла в Нью-Йорку після 15-річної боротьби з раком молочної залози, як і її молодша сестра, та як і її мама. 12 грудня 2003 року тижневик „Свобода“ сповістив: „Ділимося сумною вісткою, що 6 грудня 2003 року після довгої та важкої недуги, упокоїлася на 59-му році життя блаженної пам'яті Марія Цісик“.

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ В НЬЮ-ЙОРКУ пошукує Заступника Директора.

По дальшу інформацію прошу звернутися на адресу:
http://www.ukrainianmuseum.org/temp/job_asstidir.pdf

ARKA

Вишиванки, хустки, нитки, тканина до вишивання, рушники, коралі, пояси, кераміка, різба

89 East 2nd St., New York, NY 10009
Tel.: 212-473-3550

Це найкраще місце для збереження ваших ощадностей!

Інтернет: www.sumafcu.org

Завантажте наш мобільний додаток для зручності контролю за рахунками!

Шукайте **SUMA FCU Mobile**

- Депозит чеків
- Перегляд балансів та історії транзакцій
- Перекази між рахунками та оплата позичок
- Оплата рахунків та більше

Телефонуйте 914-220-4900.

Головне Бюро

125 Corporate Blvd
Yonkers, New York 10701
Tel: 914-220-4900
Fax: 914-220-4090
1-888-644-SUMA

E-mail: memberservice@sumafcu.org

Філія в Йонкерсі

301 Palisade Ave
Yonkers, NY 10703
Tel: 914-220-4900
Fax: 914-965-1936

E-mail: palisade@sumafcu.org

Філія в Спрінг'Валі

16 Twin Ave
Spring Valley, NY 10977
Tel: 845-356-0087
Fax: 845-356-5335

E-mail: springvalley@sumafcu.org

Філія в Стамфорді

39 Clovelly Road
Stamford, CT 06902
Tel: 203-969-0498
Fax: 203-316-8246

E-mail: stamford@sumafcu.org

Філія в Нью-Гейвен

555 George St.
New Haven, CT 06511
Tel: 203-785-8805
Fax: 203-785-8677

E-mail: newhaven@sumafcu.org

DNIPRO LLC.

- Туристичні послуги: авіаквитки і візи в Україну та інші країни
- Грошові перекази у всі країни світу • Українські та європейські компакт-диски • Українські сувеніри та хустки
- Телефонні картки: 80 хвилин розмови за 5 дол.

ROSELLE, NJ
645 W. 1st Ave.
Tel.: (908) 241-2190
(888) 336-4776

CLIFTON, NJ
565 Clifton Ave
Tel.: (973) 916-1543

PHILADELPHIA, PA
1916 Welsh Rd., Unit 3
Tel.: (215) 969-4986
(215) 728-6040

ПАЧКИ, АВТОМОБІЛІ ТА КОНТЕЙНЕРИ В УКРАЇНУ

2200 Route 10 West, Suite 109
Parsippany, NJ 07054
(973) 538-3888 • Fax: (973) 538-3899

ROXOLANA

INTERNATIONAL TRADE, LTD
e-mail: roxolanalt@roxolana.com
web: www.roxolana.com

ПАКУНКИ В УКРАЇНУ

МОРЕМ • АВІА

Вага від 10 до 150 фунтів *

- Пересилайте пакунки до нас через UPS.
- Додаткова знижка для організацій.
- Користуючись нашими ARS наліпками.
- Для замовлення наліпок, для підбору пакунків телефонуйте: (973) 538-3888.
- Пакунки до Росії, Латвії, Литви, Естонії, Білорусі, Молдови, Казахстану, Грузії, Вірменії, Польщі, Чехії і Словаччини.
- Готові продуктові пакунки з каталога.
- Медикаменти на замовлення до України.

ROXOLANA Travel

- У нас можна замовити авіаквитки на будь-які авіакомпанії до більшості європейських країн.
- Візові послуги до України (без запрошення).
- Зустрічаємо і відвозимо на літoviще.
- Пашпортні послуги. Обмінюємо старі пашпорти на нові українські.

ROXOLANA Money Service

ПЕРЕСИЛАЄМО ГРОШІ В УКРАЇНУ:

\$100 - \$7	\$500 - \$12	\$900 - \$20
\$200 - \$10	\$600 - \$15	\$1000 - \$20
\$300 - \$12	\$700 - \$17	\$1500 - \$37.50
\$400 - \$12	\$800 - \$17	\$2000 - \$50

Маємо ліцензію на пересилку доларів.
Також пересилаємо в інші країни.

* Додаткова оплата за доставку.
Існують певні обмеження.

ЗАМОВЛЯЙТЕ

Харчовий пакунок „Родинний“ з каталога

Вміст пакунка:

борошно - 20 ф., гречка - 10 ф.,
олія - 1 галлон, тушонка - 3 ф., салями - 3 ф.,
родзинки - 3 ф., дріжджі - 1 ф.,
кава мелена - 2 ф., шоколад - 2 плитки.
Ціна \$99 за 51 ф.

1-888-PAKUNOK (725-8665)

**Завантажте наш
мобільний додаток
для всіх ваших
фінансових потреб**

Download Our App! ▶

- ▶ Deposit checks...
- ▶ View balances...
- ▶ Make transfers...
- ▶ Pay bills & more...

...using your smartphone or tablet

UKRAINIAN **УКРАЇНСЬКА**
FEDERAL CREDIT UNION ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТНА СПІЛКА

MAIN OFFICE | 824 E. Ridge Rd | Rochester, NY 14621 | 585.544.9518 | fax 585.338.2980

ALBANY, NY AMHERST, NY BOSTON, MA BUFFALO, NY CLEVELAND, OH
(518)266-0791 (716)799-8385 (781)493-6733 (716)847-6655 (440)842-5888

FEDERAL WAY, WA PORTLAND, OR SACRAMENTO, CA SYRACUSE, NY VANCOUVER, WA WEBSTER, NY
(253)237-5293 (503)774-1444 (916)721-1188 (315)471-4074 (360)597-2096 (585)545-6276

877-968-7828 www.rufcu.org
Federally insured by NCUA Equal Housing Lender

Вшановано учасників...

(Закінчення зі стор. 1)

Президент П. Порошенко присвоїв звання Герой України українському оперному співакові, учасникові Революції Гідності та війни на Донбасі Василю Сліпакові посмертно.

Президент Петро Порошенко разом з дружиною Мариною та родинами героїв „Небесної сотні“ 20 лютого взяли участь в Панахиді за загиблими активістами Майдану, яку у Михайлівському Золотоверхому соборі відслужив Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет.

На початку молитви патріарх відзначив, що український народ має міцну силу духу і саме її проявили герої „Небесної сотні“, які віддали своє життя за волю та свободу укра-

їнського народу.

Після Панахиди президент з дружиною встановили лямпадки біля фотопортретів героїв „Небесної сотні“.

Президент Петро Порошенко разом з Прем'єр-міністром Володимиром Гройсманом, Головою Верховної Ради Андрієм Парубієм, Генеральним прокурором Юрієм Луценком та урядовцями провели зустріч з родинами героїв „Небесної сотні“.

П. Порошенко доручив урядові забезпечити встановлення державних іменних стипендій на честь наймолодших за віком загиблих учасників Революції Гідності – Устима Голоднюка, Назара Войтовича, Юрія Поправки, Романа Гурика і Дмитра Максимова.

УНІАН,

Прес-служба Президента України

У глибокому смутку повідомляємо Українську громаду, що 28 січня 2017 року, на 94-му році життя, відійшла у Божу Вічність наша найдорожча Мама, Бабуся і Прабабуся

св. п.

ВОЛОДИМИРА КАВКА

з дому Шиян

дружина св. п. Миколи Кавки
нар. 23 квітня 1922 року в м. Миколаєві коло Стрия.

Як громадська діячка в Клівленді та в Філадельфії, співала у хорі Дніпро та працювала в управах Українського Золотого Хреста (УЗХ), в ЗУАДКу, та в Об'єднанні Українських Мистців Сцени (ОМУС).

Похоронна св. Літургія відбулася у п'ятницю, 3 лютого, в Українській Католицькій Катедрі Непорочного Зачаття у Філадельфії, ПА, а відтак на цвинтарі св. Марії в Елкінс-Парк, ПА.

У глибокому смутку залишилися:

- дочка - д-р Зоряна Малсід з чоловіком д-ром Томасом Малсід
- внук - Марко Малсід з дружиною Джені
- внучка - Наталка Стирджен з чоловіком Майком Стирджен
- правнуки - Александер і Ремі Малсід; Андрійко і Петрик Стирджен
- кузин - Ігор Яцкевич з родиною

Вічна їй пам'ять!

Пожертви в пам'ять Покійної можна складати на ЗУАДК
United Ukrainian American Relief Committee, Inc.
1206 Cottman Avenue, Philadelphia, PA 19111

Oblast Memorials

PO Box 746, Chester, NY 10918

845-469-4247 E-mail: oblast@optonline.net

ОБСЛУГОВУЄ УКРАЇНСЬКУ ГРОМАДУ В NY/NJ/CT/PA
З ВИРОБОМ ЗНАМЕНИТИХ

~ ПАМ'ЯТНИКІВ ~ МАВЗОЛЕЇВ

НА ВАШЕ БАЖАННЯ МОЖЕМО ЗУСТРІТИСЯ З ВАМИ
У ВАШОМУ ДОМІ, ЩОБ ОБГОВОРТИ ВАШ ПРОЄКТ.

LYTWYN & LYTWYN

UKRAINIAN FUNERAL DIRECTORS
Theodore M. Lytwyn, Manager
NJ Lic. No. 3212

AIR CONDITIONED ROOMS

Обслуга ШИРА і СЕРДЕЧНА

Our services are available

anywhere in New Jersey.

Також займаємося похоронами на цвинтарі в С. Бавнд Бруку і перенесенням тлінних останків з різних країн світу.

UNION FUNERAL HOME
1600 Stuyvesant Ave (corner of Stanley Terr.)
UNION, NJ 07083
908-964-4222 • 973-375-5555
www.unionfuneralhome.com

ПЕТРО ЯРЕМА

УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК

Займається похоронами в **BRONX, BROOKLYN, NEW YORK** і околицях

ДАНИЛО БУЗЕТА – директор Родина **ДМИТРИК**

Peter Jarema Funeral Home, Inc.
129 EAST 7th STREET
NEW YORK, N. Y. 10009
(212) 674-2568

З глибоким смутком, ділимося сумною вісткою, що 28 листопада 2016 року відійшов у вічність великий Український патріот

св. п. Зиновій Богдан Квіт

Панахида відбудеться в неділю, 5 березня 2017 року, о 12:00 год. пополудні в церкві Св. Михаїла Архистратига, в Jenkintown, PA. Похорон відбудеться в Україні.

Зиновій Квіт народився в Поморянах, в західній Україні, 21 травня 1922 року. Закінчив гімназію „Рідна Школа“ в Золочеві. Був арештований за те, що відмовився записатися до комуністичної партії. Мав щастя і втік через вікно з другого поверха. Не всі його однокурсники були такі щасливі, багатьох з них було замордовано. Вірив, що чудотворна ікона з Поморян його врятувала. З товаришем Александром Кучкудою стали добровольцями і пішли на війну боротися за волю України. Три рази був поранений і вірив, що ікона Поморянська його врятувала. Після війни виїхав до Австрії, до Інсбруку, де вже була виїхала його наречена Віра Кармазин. В Інсбруку Зиновій брав участь в українському студентському житті. Тут почалася його громадська активність. Став членом управи Українського Студентського Об'єднання в Інсбруку. Бувши добрим виконавцем українських танців, виступив з прима-балериною Ромою Приймою на виставці Українського мистецтва Ляндеку, Австрія, де був табір біжанців. В Інсбруцькому університеті закінчив фармацію. Після закінчення університету одружився з Вірою Кармазин і виїхав до Америки, у Клівленд, Огайо, де мав дальшу родину, котра їх спонзорувала. На жаль, в Америці не визнали його європейську освіту і Зиновій вступив до університету в Клівленді, де закінчив студії з хемії.

Закінчивши університет, Зиновій працював хеміком в лабораторії. Також був дуже активний в українській громаді в Клівленді. Часто виступав на сцені і грав св. Миколая. Вже тоді проявилася його любов до дітей. Найважливішою діяльністю в той час була його участь в Товаристві за Патріархат, в 1970-1975 роках, де він був організаційним референтом в Клівленді, а також в центрі в Нью-Йорку. Це було після звільнення Блаженішого Йосифа Сліпого з Сибіру. Організував бенкет в Клівленді, де головне слово мав сенатор Павло Юзик з Канади, на якому були зібрані великі фонди на будову Собору Св. Софії в Римі. Зиновій також був один із засновником патріаршої парафії Покрови Пресвятої Богородиці, котра зберігала юліанський календар.

Замилування до мов не покидало Зиновія і в 1972 році він вирішив знову йти в університет, де здобув ступінь магістра з славістики. Опісля, у 1974 році, виїхав до Філадельфії і поступив в Пенсильванський університет, де закінчив докторські курси з українистики. Коли закінчив університет, дістав посаду в інтернаціональній гімназії „Bodine High School for International Affairs“, де викладав чотири мови, включно з українською, і хемію. Коли жив у Філадельфії, знову став активний в українській громаді. Був ініціатором закладення нової патріаршої парафії Святого Архистратига Михаїла, котра також зберігала традиційний юліанський календар. Нині парафія дуже успішна, має близько 3,000 парафіян. Коли Зиновій пішов на пенсію, його тривожило, що в Україні ще далі переслідують українську мову. Як педагог, вирішив допомогти українським дітям, особливо з східних областей, де найбільше вживали російську мову. В 1981 році, у Філадельфії, Зиновій організував всесвітню учительську організацію Українська Світова Спілка Професійних Учителів (УСППУ). Ціллю організації було об'єднати українських учителів з усього світу. Перша конвенція професійних учителів відбулася у Філадельфії, в червні 1986 року. Друга конвенція відбулася в 1991 році, також у Філадельфії, але з тією різницею, що приїхали перші делегати з України. А третій з'їзд вже відбувся в Києві, в серпні 1993 року. І відтак всі з'їзди відбувалися в Києві що другий рік. Приїздили учителі не тільки з України, але й з Польщі, Росії, Литви, Румунії, Молдови, Словаччини, Казахстану, Мадярщини, Бразилії, Аргентини, Франції, Австралії, Канади і США. В 2000 році вже було близько 3,000 членів і 200 відділів. З'їзди відбувалися в Будинку учителя, колишньому приміщенні Української Центральної Ради в 1918 році. Брала участь також почесні гості – Міністер освіти і науки, посадник Києва і навіть посли тодішнього Президента Леоніда Кучми. Але найбільшою заслугою Зиновія Квіта було заснування ГПУМ – гуртків плекання Української мови при УСППУ для дітей по всій Україні і світові, а головне у найбільш русифікованих областях України – Донецькій, Дніпропетровській, Запорізькій і в Росії – на Кубані. УСППУ організувала літні табори української мови для цих дітей в західній Україні – у Львові, Тернополі, Івано-Франківську, Коломиї, Луцьку, Рівному, а також у Кам'янці-Подільському. У 2000-2004 роках відбулося 38 таких таборів. У 2004 році Зиновій передав головування в УСППУ Києву, а сам почав писати навчальні книжечки для дітей. Найважливішою серед них є його книжечка „Казка про Українську мову.“ Також він подарував свою бібліотеку Києво-Могилянській Академії, а в 2013 році заснував Фундацію Української Мови ім. Зиновія Квіта при Могилянській Академії для відродження, збереження, і розвитку української мови.

У смутку, залишилися, доня Маруся, сини Ігор і Роман, внуки Ляріса, Марко, Александра, Зоріанна, правнук Мілан і їхні родини, племінниця Рома і дальша родина в Україні.

Пожертви в пам'ять Зиновія Квіта можна скласти на: Kyiv Mohyla Foundation, Marta Farion, P.O. Box 46009, Chicago, IL, 60646-0009.

Ділимося сумною вісткою, що вранці, 10 лютого 2017 року, відійшов від нас у вічність наш найдорожчий Тато і Дідо

св. п. Богдан Бойчук

уроджений 11 жовтня 1927 року у Бердниках на Тернопільщині.

Молодим юнаком емігрував до Німеччини, де закінчив середню освіту. В 1949 році прибув до Америки, де завершив студії інженерії в City College of New York. Тут він включився в активне життя української громади Нью-Йорку. Богдан був одним із засновників Нью-Йоркської групи поетів, прозаїком, перекладачем чужоземних творів, літературним критиком, колишнім редактором журналу „Сучасність“ та членом НТШ. Був одружений та мав двох синів - Юрія і Романа. Останньо проживав у Києві та Глен-Спей.

Похоронні відправи відбулися 15 лютого 2017 року у Києві.

Горем прибиті:

сини - Юрій з дружиною Калиною та донями Меланкою і Роксанкою
- Роман з дружиною Клер і донею Елисою
дружина - Оксана
родина в Америці й Україні та численні друзі.

Вічна Йому пам'ять!

Пожертви в пам'ять св. п. Богдана Бойчука можна скласти на українські організації в Америці й Україні.

З невимовно болючим жалем повідомляємо наших друзів і знайомих, що в ранніх годинах суботи, 14 січня 2017 року, в місті Phoenix в штаті Arizona, після короткої, тяжкої недуги, з волі Всевишнього відійшов у Вічність наш найдорожчий і незабутній БАТЬКО, ДІДУСЬ, ПРАДІДУСЬ і БРАТ

св. п.

МИХАЙЛО ДИДИК

Покійний народився 14 вересня 1936 року в селі Гиновичі на Бережанщині. Молодим хлопцем виїхав разом з батьками Дмитром та Марією до Сполучених Штатів Америки, де у 1950 році сім'я оселилася в Jersey City, New Jersey.

Там Михайло був активним членом Пласту. Одружившись у 1961 році з Лідією з дому Білик, молоде подружжя проживало спочатку в Нью-Йорку, а згодом у Massachusetts. У 1971 році разом з дружиною і синами Маркіаном та Данилом Михайло переїхав в Аризону. У місті Phoenix отримав працю інженера у компанії Motorola, де й працював до виходу на пенсію. На різні винаходи отримав понад 40 патентів, за досягнення - престижну нагороду Dan Noble Fellowship.

Був активним членом Української католицької церкви Успення Пресвятої Богородиці та української громади. Займав різні посади: директор та учитель в місцевій Рідній Школі; виховник СУМ; управитель Українського центру; голова місцевого відділу УККА.

Співав у громадському та церковному хорах. Організовував концерти, заходи, вечірки, пікніки та громадські зібрання.

Заохочував друзів та знайомих до активної участі в церковному та громадському житті. Ніколи не відмовлявся від праці чи обов'язків, давав поради і допомагав усім, хто до Нього звертався.

У глибокому смутку залишилися:

син - Маркіян з дружиною Debi
син - Данило
внуки - Александр з дружиною Justine; Madison, Bianca, Mason і Jason
правнучка - Olivene
сестра - Аня з чоловіком Юрієм Петренком
колишня дружина - Лідія

Панахида і Похоронна Служба Божа відбулися 20 і 21 січня 2017 року в Українській католицькій церкві Успення Пресвятої Богородиці у Phoenix, а відтак 27 січня відбувся похорон на цвинтарі Paradise Memorial Gardens у Scottsdale, Arizona.

Вічна Йому пам'ять!

Для вшанування пам'яті Покійного Михайла Дидика можна скласти пожертви на:

UNWLA – War Victims Fund;
St. Olha Sisterhood (Ukraine Orphans Fund) на адресу:
A.Petrenko, 137 Crystal Spring Dr., Ashton, MD 20861

First time homebuyer?

10% down

NO PMI

3.90%* APR 25 year fixed

SELF RELIANCE NEW YORK Federal Credit Union

A full service financial institution serving the Ukrainian American community since 1951.

MAIN OFFICE: 108 SECOND AVENUE NEW YORK, NY 10003 Tel: 212 473-7310 Fax: 212 473-3251

E-mail: Info@selfreliancenyc.org; Website: www.selfreliancenyc.org

Outside NYC call toll free: 1-888- SELFREL

Conveniently located branches:

KERHONKSON: 6329 Route 209 Kerhonkson, NY 12446 Tel: 845 626-2938; Fax: 845 626-8636

UNIONDALE: 226 Uniondale Avenue Uniondale, NY 11553 Tel: 516 565-2393; Fax: 516 565-2097

ASTORIA: 32-01 31ST Avenue Astoria, NY 11106 Tel: 718 626-0506; Fax: 718 626-0458

LINDENHURST: 225 N 4th Street Lindenhurst, NY 11757 Tel: 631 867-5990; Fax: 631 867-5989

SRNYFCU NMLS# 699320

**10% down-payment required; 1-4 family owner occupied first home; no points; no Private Mortgage Insurance required; no prepayment penalties; 300 payments; \$5.22 cost per \$1,000.00 borrowed for 25 year term period. Interest rate may change at any time without prior notice. APR – Annual Percentage Yield.*